மாணிக்கவாசகர்.

இஃது

கோயமுத்தூர்

தமிழ்ப்பண்டிதர் ம-ள-ள-ஸ்ரீ

ச. திருச்சிற்றம்பலம்பிள்ளையவர்களால்

இயற்றப்பட்டு

மகாமகோபாத்தியாய டாக்டர்

உ. வே. சாமிநாதையரவர்கள் விஜயம்

அக்டோபர், [illegible] 20.

அவர் மாணாக்கர்

க. சுப்பிரமணிய முதலியாரால்

சென்னை:

வெ. நா. ஜுபிலி அச்சுக்கூடத்திற்

பதிப்பிக்கப்பட்டது

1900

Registered Copy Right.

விலை அணா ஐந்து.

PREFACE.

This is a lecture delivered by my revered teacher, the author, to the Madras Presidency College Tamil Sangam, on the occasion of its anniversary on the 13th December 1899. At the request of Mr. T. Ramakrishna Pillai, B A, the South Indian poet, who presided on the occasion and also according to the wishes of many other gentlemen, the author has written it out I publish it hoping that it will be useful to the reading public.

COIMBATORE, *May 1900.* C. K. SUBRAMANIAM

V. R. Natesan

18.2.03

மாணிக்கவாசகர்.

இம்மாணிக்கவாசகர் சைவசமயாசாரியர் நால்வருள் ஒருவர். இக்காலத்தில் கிறிஸ்துமத ஸ்தாபனாசாரியராகிய கிறிஸ்து இன்னார் என்பதும் இன்னகாலத்தில் இருந்தார் என்பதும் இன்னின்ன அற்புதங்களைச் செய்தார் என்பதும் அவருடைய உயிர் வாழ்க்கைத் திறம் இப்படிப்பட்டதென்பதும் அவரைச்சார்ந்தொழுகிய அடியவர்கள் இன்னின்னார் என்பதும் அக்கிறிஸ்துமதச் சிறுவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, நம்மதச் சிறுவர்களுக்குந்தெரியும். இம்மாணிக்கவாசகர் இன்னார் என்பதும் அவர் வாழ்க்கைத்திறம் இன்னதென்பதும் இன்னின்ன நூல் அருளினார் என்பதும் நம்முள் பெரியோர்களாக இருப்பவருள்ளும் பலர்க்குத்தெரியாது. இதற்குக்காரணம் என்ன? அம்மதஸ்தர்கள் தக்க சிரமம் எடுத்துக்கொண்டு பரோபகாரார்த்தமாக உழைத்து வருவதுபோல நம்முடைய மடாதிபதிகளும் பிறரும் செய்யாமையேதான் என்று தோன்றுகின்றது.

நம் சமயநூல்கள் எல்லாருக்குந் தெரியும்படியான எளிய நடையில் அமைக்கப்படாமையும் ஒரு காரணமென நினைக்கின்றேன். இதனால் நம் சமயநூல்களை இயற்றினார்மீது குறைகூற வந்தேனல்லேன். அவர்கள் அந்நாட் டகுதிக்கேற்ப இயற்றினார்கள். இக்காலத்திய தகுதிக்கேற்ப இயற்றிக்கொள்ளுதல்

நம்கடமை எனபதே என கருதது. திரிபுரமெரி த்த விரிசடைக்கடவுளபால தீநதமிழ் தேர்நதுணாநத அகததியமுனிவா இயற்றிய பேரகததியம், இடைச சஙகததாா காலததிலேயே கறபாா அரிதாகபபோ யினமைகணடு அவா மாணாககா பன்னிருவருட்சிற நத திரணதூமாககினியாா, அகததியததின வழித தாகசசுருககித தொலகாப்பியம இயறறினா பிற காலததவாகளாகிய பவணநதியாதியோா அததொல காபபியமும கறறற கரிதெனககணடு பினனும சுருக கியும விளககியும நனனூல முதலியன இயறறினா கள. ஆதலின பெரியோாகளுககும காலததிறகுத தகக கோலஙகொளள வேணடுமெனபதே கருததெ னறு எண்ணுகினறேன

இனி ஒரு பாஷையின நூலகள, கறறுவல லோாகளுமட்டுமே அறிநது பொருளபடககூடிய காவிய நடையிற கட்டுணடுராமல எலலாருககும எளிதிற புலபபடக் கூடிய வசனநடையில வழஙகததொடஙகி னால அதுதான அபபாஷையின விருததிககுததொ டககம எனக கருதுகினறேன. ஆஙகிலேயததில ஷேக்ஸ்பியா, மில்டன் முதலிய மகாகவிகளால இயற றபபட்ட சிறநத நாடகஙகளும, காவியஙகளும அழக ளிததிருநதபோதிலும வசனநூலகள் வழங்கத்தொ டஙகியபின்தான அம்மொழிககும அதைப பேசுப வாகட்கும ஆக்கியம அதிகரிததது எனபதை யாா அறியாாகள். அவ்வாஙகிலேய நூலாசிரியாகள் தஙக ளிடததிலிருநதவைகளை வசனததில இசைதது வழங்

கியதுமன்றி அர்த்தசாத்திரம், பூகோள சாத்திரம், ரசாயன சாத்திரம் முதலிய பலவேறு சாத்திரங்களையும் பலவேறு மொழிகளிலுமிருந்து தம்மொழியில் பெயர்த்து எளிய நடையிற் சிறக்கவியற்றினர். அதனால் அம்மொழி நாளொருமேனியும் பொழுதொரு வண்ணமுமாக வளர்ந்து சொற்ப காலத்துள் மகோன்னத பதவியை யடைந்துவிட்டது நம்முடைய தீந்தமிழ்மொழியோ வென்றால் "அன்று கண்டமேனிக் கழிவில்லை" என்றபடி பழைய காவிய நிலையே கதியாகப் படுத்துக்கிடக்கின்றது. நாம் நம்முடைய பாஷையை முன்னுக்குக் கொண்டுவரவேண்டுமானால் நம்மிடத்துள்ளவைகளை, எல்லாருக்குந் தெரியும்படியான எளிய நடையில் எழுதவேண்டும். இல்லாதவைகளை அயல் மொழிகளிலிருந்து எளிய நடையில் மொழி பெயர்க்க வேண்டும் நாம் நம்மிடத்தில் இல்லாதவைகளுக்காக இப்போது பலமொழிகளுட் புகுந்தலைய வேண்டுவதில்லை. எல்லா விஷயங்களும் ஆங்கிலேயத்தில் அடங்கியிருக்கின்றன. அது, பலவேறு விஷயங்களையும் பலவேறிடங்களிலுமிருந்து தேடிக் கொண்டுபோய் ஒன்றைப்பத்தாகவும் பத்தை நூறாகவும் விருத்திசெய்து வைத்திருக்கின்றது. நாம் அதனிடத்தே இருந்து எல்லா விஷயங்களையும் எளிதில் அடையலாம்.

இனி ஒரு சாரார் "நாம் தேச சரித்திரங்களையும் சாஸ்திரங்களையும் தமிழில் மொழி பெயர்க்கலாமென்றால் சில விஷயங்களையறிவிக்க ஏற்றமொழிகள் கண்டுபிடிப்பது அதிக கஷ்டமாயிருக்கின்றது" என்கின்றார்

கள். ஆனால் அவர்கள் இவ்விஷயத்தையுங்கூட இவ்வாறு தமிழாகச்சொல்லுவதில்லை "நாம History களையும் Science களையும் Tamil languageல translate பண்ணலாமென்றால் சில things களை express பண்ணுகிறதற்கு technical terms களை find out பண்ணுகிறது பெரிய difficulty ஆக இருக்கிறது" என்றுதான் சொல்லுவார்கள் இவ்விரத்தினங்கள் இழைக்கத்தக்க பொன்னாகவாயினும் இருக்கும் பாக்கியம் நம தமிழ் பெற்றதே என்பதற்கு மகிழவேண்டும் இவர்கள் இவ்வாறு History முதலிய ஆங்கிலேய மொழிகளை உடன்கலந்து இடாப்படுகிறது, தமிழில் 'தேசசரித்திரம்' முதலிய மொழிகள் வழங்காமையினலா? அல்ல; இவர்களது அப்பியாசமின்மையாலேயே என்பது வெளிப்படைதானே. ஆயரது நோக்கினுல் அனேக விஷயங்களை எளிதாக வெளிப்படுத்த, வேண்டிய மொழிகள் அகப்படும். இல்லாதவைகளுக்குப் புதிய பதங்களை யமைக்கவேண்டும். இயலாதவைகளுக்கு அன்னியபாஷையின் மொழியையே அமைக்கவேண்டும். ஆதியில் ஆங்கிலேயம் அன்னியபாஷைகளை யடுத்துறவாடி அவற்றின் சொற்களையும் பொருளையும் யாசித்துப் பெற்றுத்தானே இப்போது தனக்கிணையில்லாப்பாஷையென விளங்குகின்றது அவ்வாறு பெற்ற அன்னியமொழிகளுள் அனேகத்தை ஆங்கிலேயர் தன்மயமாக்கிக்கொண்டாலும் எத்தனை மொழிகள் அன்னிய பாஷைகளில் உள்ளபடியே வழங்குகின்றன. *Plus, Integer, Petitio principii,* முதலிய சாத்திர பரிபாஷைகளைப்பாருங்கள். ஆதலின் அப்

-பாஷையின முன்மாதிரியைப் பினபறறிச சென்ருல் ஒழிய நமபாஷை முனனுக்குவராது.

இபபோது இருப்பவறறுட் பழய இலககணமாகிய தொலகாபபியததில "ஆவோடலலது யகர முதலாது" என்று கூறபபட்டிருககினறது. யகரமெய ஆகாரவுயிா ஒனறுடனேயெயனறிப பிற உயிரோடு கூடி மொழிககு முதலிலவராது எனபது இதன பொருள பிறகாலததவராகிய பவணநதியாா "அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஔ யம முதல" எனச சூத்திரம செய்தாா யகரமெய அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஔ என்ற ஆறுயிரோடுஙகூடி மொழிககு முதலில வரும என்பது இதன பொருள். முனனையவராகிய தொலகாப்பியா யகரமெய் ஆ என்ற ஒருயிரோடுமட்டும கூடி மொழிககு முதலில வருமெனறுரைததிருககப் பவணநதியாா, அ, ஆ, உ, ஊ, ஒ, ஔ எனபவைகளில எநத உயிரோடும கூடி மொழிககு முதலில வரலாம என்று ஏன் கூறினாா? தமிழில யாறு, யாடு, யானை, யாவன, யாஙஙனம எனபவையே தொலகாப்பியா காலததில் வழங்கிவநதிருககப பிறகாலததில யவனா, யுகம, யூகம, யௌவனம முதலியவை அன்னிய பாஷையிலிருநது வநது கலநது விட்டமையினுலேயே யலலவா? பிறகாலததில எவ்வளவு ஆசிரியாகள் வேதாநத பரிபாஷைகளையும, தாகக பரிபாஷைகளையும அனனிய பாஷையினினறெடுதது வழஙகியிருககினறாகள. திருவாவடுதுறையாதீனதது ஸ்ரீ சிவஞானயோகிகள 'மேற்கோள்' முதலிய எவ்வளவு பதஙகளைப்புதிதாக அமைத்

றுத தமிழுலகுக்கு உபகாரம் பண்ணியிருக்கின்றார்கள். ஆதலின் அன்னிய பாஷைகளிலிருந்து அருமையானவைகளை மொழிபெயர்த்தலும் அவசியமான இடங்களில் புதிதாகப் பதங்களை அமைத்துச் சேர்த்தலும், இயலாதபோது அவ்வன்னிய பாஷை மொழிகளையே அமைத்தலும் நம்முன்னோர்களுக்கும் சம்மதமென்பது விளங்குகின்றது. ஆதலின் பாஷையில் ஏற்ற மொழிகள் இல்லையே என்றும் அன்னிய மொழிகளை யமைத்தலுக்கு நம்மிலக்கணம் இடந்தருவதில்லையே என்றும் எண்ணி இடர்ப்பட்டு நில்லாமல் ஒவ்வொருவரும் தத்தம் திறத்துக்கேற்றபடி ஒவ்வொரு நூலை அன்னிய பாஷையிலிருந்து மொழிபெயர்த்தும், நம்பாஷையில் அரிய நடையில் உள்ளவைகளை எளிய நடையில் இயற்றியும், தத்தம் கடமைகளைச் செலுத்த முயல்வார்களாயின் நம்முடைய பாஷை மிகவிரைவில் முன்னுக்கு வந்துவிடும்.

அவதாரமும் அநங்கலை பயில்வும்.

இம்மாணிக்கவாசகர், பாண்டிநாட்டிலே வைகையாற்றங் கரையிலேயுள்ள திருவாதவூர்* என்ற க்ஷேத்திரத்தில் தமதியற் பெயருக்கேற்றபடி சிவனடியையே பற்றிய சிந

* திருவாதவூர் - வாயுபகவானாற்பூசிக்கப்பெற்ற ஊர் என்பது பொருள்.

ஆதியாதித்தன்சோமனசுவினிகடம்பேரால்
வேதியாதமைவந்தேத்திவிமலனையுங்கணமூன்றுங்
காதலில்வணங்கக்கண்டுகடையுகம்வாதராஜன
நீதியில்வணங்கவாதபுரமெனனிகழுமூதூர்.

வேப்பத்தூரார் திருவிளையாடல்.

தையராக விளங்கிய சம்புபாதாசிருதர் என்னும் அமாத்திய பிராமணகுலசிரேஷ்டரும் அவர் மனைவியாராகிய ஞானவதி என்னும் அறிவிற்சிறந்த மாதுசிரோமணியாரும் இழைத்த அருந்தவப்பயனாக அவர்களுக்குப் புதல்வராக ஜனித்தார்*. சம்புபாதாசிருதர் செய்ய வேண்டுவனவற்றைச் சிறப்புறச்செய்து, தாம் இக்குழந்தையை ஸ்ரீ வாதபுரேசரது திருவருளால் அனுக்கிரகிக்கப் பெற்றாராதலின் அதற்குத் திருவாதவூரர் என்றே திருநாமமிட்டு அன்போடு வளர்த்துவந்தார். திருவாதவூரர்க்கு ஐந்துவயதானவுடனே தந்தையார் அவர்க்குக் கிரமப்படி உபநயனம் செய்வித்து ஏற்ற ஆசிரியரைத்தேடி வித்தியாரம்பஞ்செய்வித்தார். அவ்வாறு வித்தியாரம்பஞ் செய்விக்கப் பெற்றவராகிய திருவாதவூரர் அந்நல்லாசிரியனையடைந்து நெடுங்கணக்காதிகளை விரைந்துகற்றுப் பின் அந்நூல்களைப் பயில்வாராகி ஒருகணப்போதாயினும் வீணே கழியாது, திரணதூமாக்கினியார் வேம்பினெய் உண்ட கதையாகக் கல்வியிலேயே கருத்தைச் செலுத்திவந்தார். "ஒத்தவிடத்து நித்திரைகொள்" என்று அவ்வை கூறியதற்கு அவரையே ஏற்ற இலக்கியமென்று கொள்ளலாம். இவ்வாறு அவர் கல்வியிலேயே கருத்தைச்செலுத்தி வந்தமையின் மிகவிரைவில் அறநூலும், பொருணூலும் வியாகரணந் தருக்கம் முதலிய கருவிநூல்களும் வீட்டுநூல்களும் ஆகிய எல்லாவற்றையும் ஒருங்கே கற்று விளங்கினார். அப்போது அவருக்கு வயது பதி

* திருப்பெருந்துறைப் புராணம், பிருகத்தீர்த்த மகாத்மியம்.

ளுறு. அக்காலத்தில் அந்நாட்டில் யாருக்கேனும் எந்நூலிலாவது சந்தேகமுண்டானால் அவர்கள் திருவாதவூர்சென்று நமது திருவாதவூரரை அடைந்து அடிபணிந்து கேட்டுச் சந்தேகந்தீர்ந்து செல்வார்கள். இது திருப்பெருந்துறைப் புராணத்து,

"வேதமுத லெக்கலையு மேதினியி லுணர்வார்தாம்
போதமொரு சங்கையுறிற் றிருவாத வூர்புகுந்து
நாதவெனத் தொழுதேத்தி நவின்றுதெளிந் தேகுவரேற்
சாதமிலாக் கல்விநிலை யெவரளக்கத் தக்காரே"

என்ற செய்யுளால் நன்கு விளங்குகின்றது. நமது ஸ்வாமிகள் இவ்வாறு இவ்வளவு சிறுவயதில் அரிய கல்வியைப்பெற்று விளங்கியதற்குக் காரணம் இப்பிறப்பில் அவர் அதிக சிரமம் எடுத்துக்கொண்டு பயின்றது மாத்திரமல்ல; பூர்வத்திற்பயின்ற பயிற்சியுங் கூடத் தான் என்கின்றார்கள். தெய்வப்புலமைத் திருவள்ளுவரும் தமதருமைத் திருக்குறளில்,

"யாதானு நாடாமா லூராமா லென்னொருவன்
சாந்துணையுங் கல்லாத வாறு"

என்கின்றார். இதன்பொருள் 'கற்றுவல்ல ஒருவனுக்குத் தன்னாடும் தன்னூரும் மட்டுமல்ல; எந்நாடும், எந்த ஊரும் தன்னாடும் தன்னூருமாம்; இப்படியாயின் ஒருவன் தானிறக்குமளவுங் கல்லாதிருப்பதேன்?' என்பதாம். கற்றுவல்ல ஒருவருக்கு வேற்றுநாடும் வேற்றூரும் தம்நாடும் தம்ஊரும் ஆகும் எனவே கற்குந்தொழிலை விட்டொழுகுபவர்க்குத் தம்நாடுந் தம்ஊருங்கூடத் தம்முடையன அல்லாதுபோம் என

பதும அதனுற்றுனே விளங்குகின்றது. இதற்கு இலக்கியங்கேட தெடுந்தூரஞ்செலல வேண்டுவதில்லை. பிற்காலத்திருந்த நமதேசத்துராஜாக்கள கல்விகற்குந்தனமையைக கைவிட்டு விவேக சூனயாகளாகி ஐக்கியமினறி ஒருவரோடொருவா மாறுகொணடிருநதமையால அவாகளுககுத தஙகளுடைய சொநதநாடும நகரமும நஙகளுடையன அலலாது போகவும, அவை, கலவியைக கறகுநதொழிலை கைகொணடு விவேக பூரணாகளாக விளஙகினமையின வியாபாராாத்தம தெடுநதூரததிநயிருநது இஙகே வநத ஆஙகிலேயருடையனவாக ஆகவும, நோநதிருக்கின்ற இஃதொனறே நனகுவிளக்குகினறது ஆனுல நமமுடைய பிறகாலத்தரசாகள அப்படி அறிவினாகளாக ஐககியமினறி நாடிழகக நோநததும, நமமுடைய நலலபாககியவசத்தாலதான எனறு நினைக்கவேண்டும். ஏனென்றுல அப்படியவாகள நாடிழகக நோராதிருநதால, முனகாலத்திற கனவிலும கருதவொண்ணுதனவாக இக்காலத்தில நாமனுபவிககும அளவறறஎலலா இனபஙகளுக்கும காரணமாக விளங்கும ஆஙகிலேய தாம ராஜாங்கம வாயககும அதிாஷ்டம நோநதிராது. ஆதலின அதறகாகப பகவானைத தோததிரிககவேண்டும்.

இக்குறளிலே நமது நாயனுா பெருமபயனைத் தரவலலதாகிய அககலவியைச சாநதுணையுங கற்க வேண்டும் எனகின்றுா. சாநதுணையும கற்றுல் பின் அதன் பயனை நாம அனுபவிபபது எபபோதோ எனின, அககலவி மறறவறறைபபோல "உடனுடன

அழியாது உயிரோடு சேறலிற் சாந்துணையுமென்றார்" என்று உரையாசிரியர் பரிமேலழகர் கூறுகின்றார். தெய்வப்புலவருடைய இக்குறளிற் குறிப்பாகக்கூறிய இப் பொருளை,

"ஒருமைக்கட் டான்கற்ற கல்வியொருவற்
கெழுமையு மேமாப் புடைத்து"

என்ற குறளால் வலியுறுத்துகின்றார் கிரேக்கருள்ளே மகாஞானி என்றிருந்தவராகிய சாக்ரேடீஸ் என்பவரும் "கற்றல் என்பது முன்னையதை நினைவுக்குக் கொண்டுவருகின்ற ஒரு செயலே நமமுடைய அறிவென்பது நினைவு கூர்தலே நாம் பிறப்பதற்குமுன் அறிந்த விஷயங்களை இப்போது நினைவுகூருகின்றோம்" என்கின்றார்*

இனி ஒரு சாரார், "யேசுகிறிஸ்துவானவர் ஒரு பிறவிக்குருடனைச் சந்தித்தபோது அவருடைய சீஷர்கள், அவரைநோக்கி 'ரபீ† இவன் குருடனாய்ப் பிறந்தது யார்செய்தபாவம், இவன்செய்தபாவமோ, இவனைப் பெற்றவர்கள்செய்தபாவமோ' என்று கேட்டார்கள்; ஆதலின் இப்பிறப்புக்கு முன்னும் ஒருபிறப்பு இருந்திருக்கும் என்று கர்த்தரின் சீஷர்கள் கருதியிருந்ததாகத் தெரிகின்றது. மற்றோரிடத்தில் யேசு தம் சீஷர்களை நோக்கி ‡'என்பிதாவின்வீட்டில் அநேக

* Our learning is only a process of recollecting and our knowledge is recollection. We recollect the things of which we have received knowledge before our birth.'

† யோவான் IX. 2.

‡ யோவான் XIV 2

வாசஸ்தலஙகள உணடு. அபபடி யிலலாதிருநதால நான உஙகளுககுச சொலலியிருபபேன் எனறார். அஙகுசெலலும அனைவரையும ஒருஙகே கொளளததகக விசாலமுடையதாக ஒரே வாசஸதலமாக இராமல பலவேறு வாசஸதலஙகள இருததறகுக காரணம, அஙகே செலலுபவாகளது தரததுககுத தககவாறு அமையுமபடி கருதியே எனறு நினைகக இடமுண்டாகினறது. இவவுலகில நனனெறி யொழுகிய பிதாவின வீட்டிலுளள ஒரு வாசஸதலததை யடைநதவாகள பின்தககவாறு ஒழுகி அதிலுநசிறநதாக விளஙகும ஸதலததிற பிரவேசம பெறுவாாகள எனறும கருதககூடியதாக இருககினறது ஆதிமுதற கொணடே தேவலோகததில தேவனுடன திவயதேகியாய விளஙகியிருநத யேசுவானவா உலகரகூஷணாததம தேவனால அனுபபபபட்டு வருகையில முன இருநத திவய தேகததை யொழிததுவிடடு, கனனிமரியாளின காபபததுட புகுநது, மானிடதேகம பெறறுப பிறநதாா அவா தனபிதாவினிடததுக கேட்டவைகளை உலகுககுபதேசிததாா தாம வநதகாரியஙகளெலலாம முடிததபினபு மானிடதேகததை ஒழிததுவிடடு முனனைய திவயதேகததை வகிததுககொணடு தேவலோகததில இருககினறாா எனனபபடுகினறது அதனால முனனும பினனும பிறபபுணடெனபதே விவிலிய நூலுககும உடனபாடெனறாகினறது. அனறியும யேசு செயத அறபுதஙகளைப பறறிக கேளவிபபட்டபோது ஏரோதேனபவன அவரைத தனனால சிரசசேதம பண்ணப்பட்ட யோவான் எனறெண்ணி

ஞன் என்று சொல்லப்பட்டிருக்கின்றது. சிலர் அவரை யோனு என்றும் சிலர் எலியா என்றும் கருதினார்கள் என்றும் தெரிகின்றது. முன்னே தேவலோகத்தில் தேவதூதர்களாயிருந்தோர் சிலர் தங்கள் தீச்செயல் காரணமாகத் தேவகோபத்துக்காளாகித் தேவலோகத்தை விட்டுப் பூலோகப் பிரவேசஞ்செய்து தீங்கிழைத்துத் திரிகின்றார்கள் என்றும் அங்கே கூறப்பட்டுள்ளது. ஆதலின் தீச்செயல் புரிந்தோர் இழிபிறப்படைந்தும் நற்செயல் புரிந்தோர் நலனுடம்படைந்தும் முறையே துன்பும் இன்பும் நுகர்வர் என்பதே விவிலிய நூலுக்கும் கருத்தாகத் தோன்றுகின்றது. யேசுவானவர் தேவாலயத்துட் புகுந்து அருமையாகப் பிரசங்கித்தபோது, கேட்டிருந்தவர்கள், இவர் கல்லாதவராக இருந்தும் வேத எழுத்துக்களை எவ்வளவு நன்றாகச் சொல்லுகின்றார் என்று ஆச்சரியப் பட்டார்கள். அவரும் தாம் பிதாவினிடத்தில் கேட்டவைகளையே சொல்வதாகக் கூறினார். ஆதலின் சாக்ரேடீஸ் கூறியபடி நாம் முன்னே கற்றதை இப்போது இப்பிறப்பில் நினைவுகூருகின்றோம் என்பதே விவிலிய நூலுக்கும் உடன்பாடு" என்கின்றார்கள்.

அரசனையடைந்து அமைச்சுரிமையடைந்தது.

இவற்றின் உண்மை இன்மைகள் எப்படியோ இருக்கட்டும். திருவாதவூரர் நிறைந்த கல்வியுடையவராகச் சிறந்து விளங்கினார் என்பதுதான் நமக்குவிஷயம். இவ்வாறு இவர் சிறந்து விளங்குஞ் செய்தியை அக்காலத்தில் பாண்டிநாட்டை ஆட்சிபுரிந்துவந்த அரிமர்த்தனபாண்டியன் கேள்வியுற்றுச் சில

பரிசனங்களையனுப்பி அவரைத் தன்சமுகத்துக் கழை
ப்பித்தான். இதனாலே இவ்வரசன் கலவியில் அபிமா
னமுடையவன் என்பது நன்கு விளங்குகின்றது.

“அகத்தினழகு முகத்தின் விளங்கும்” என்றபடி திவ்விய தேஜசோடுங் கூடி விளங்கும் திருவாதவூரடிகளது திருவுருவப்பொலிவைக்கண்டதும் பேரறிவுடையாகிய அரிமர்த்தனன் அகமிகமகிழ்ந்து ராஜதந்திர முதலிய கலைகளிற் சில விஷயங்களை வினவினன். ஐயந்திரிபறக் கற்றுணர்ந்த திருவாதவூரர் அவற்றையெல்லாம் நன்கினிது பிரசாரணம் செய்தனர். அரசதலைவன், ஆனந்தக் கடலிடை மூழ்கி அமைச்சர் முகநோக்கிப் ‘பேரறிவுடையீர்! இவ்வாதவூரடிகளது கலவித்திறமென்னே! இவ்வளவினதென்று எல்லையிட்டுரைக்க முடியாததாக இருக்கின்றது. மணற்கேணியிற்றோண்டுந்தோறும் நீர்சுரப்பதுபோல யான் கேட்குந்தோறும் இவரிடத்திருந்து விடை புறப்பட்டுக்கொண்டே இருக்கின்றது. “கலவிகரையில” என்பார்கள்; இவரது திறங்கண்டுதானோ? அறிவின்றலைவராகிய இவர்க்கு இதுமுதல் *‘பிரமராயர்’ என்று பட்டம் சூட்டியிருக்கின்றேன். இனி நீவிர் எல்லோரும் இவரை அப்பெயர்கொண்டே அழையுங்கள்’†

* பிரமராயர் என்பது பிரதான மந்திரித்துவம் வகிப்போர்க்குக்கொடுக்கும் ஓர்பட்டம். வம்சசேகரன் காலத்தும் பிரதான மந்திரிக்கு இப்பெயரிருந்ததாக விலஸன் பண்டிதர் கூறுகின்றார்.

‘மறைமுதற் கலைகளெல்லா மாணுற வினவுந்தோறுங்
குறைதவிர் விடைகொடுக்கக் கொற்றவ னுவகைபூத்து
நிறையெது வினவினாலு நிகழ்த்திடு மிவர்க்கின்றாதி
யறைகுதிர் பிரமராய ரென்றமைச் சரைப்பார்த்தோதி.

என்றுரைத்துவிட்டுத் தன்னுள் 'கல்வியின் கரை
கண்டு விளங்கும் இவர் மனிதப்பிறப்பினர் அல்லர்;
தெய்வப்பிறப்பாகவே யிருக்கவேண்டும். எந்தத்
தேவதையின் அம்சமாக அவதரித்தவரோ தெரிய
வில்லை. தீநெறிவிலக்கி நன்னெறியிற் செலுத்தும்
பேரறிவுடையாரை அரசனாகவுள்ளான் தனக்குத்
துணையாகக் கொள்ளவேண்டும் என்பார்கள். இவ
ரோ அறநூல்களின் நுட்பங்களை நன்கறிந்தவர்; ஆண்
டில் இளையராக இருப்பினும் அறிவில் நம்மினும் மிக
முதிர்ந்து விளங்குபவர்; மழையினது இன்மை மிகுதிக
ளாலும், காற்று, தீ, பிணி என்றிவற்றாலும் வரு
வனவாகிய தெய்வத்தானவரும் துன்பங்களை உற்பாதங்
களான் அறிந்து அவ்வவற்றுக்குச் சொல்லியபடி கட
வுளரையுந் தக்கோரையும் நோக்கிச் செய்யும் சாந்தி
களாலும், பகைவர், கள்வர், சுற்றத்தார், வினைசெய்
வார் என்றிவர்களான் வருந்துன்பங்களை அவ்வவர்க
ளது குணம், இங்கிதம், ஆகாரம், செயல் என்பவற்
றான் அறிந்து அவ்வவற்றுக் கேற்றபடி சாம, பேத,
தான, தண்டங்களாகிய உபாயங்களுள் ஒன்றினானும்
நீக்குந் தன்மையையுடையார் இத்தகைய பெரிய
வரொருவர் நம்மவராகக் கொள்ளக்கிடைப்பது அரிய
வற்றுளெல்லாம் அரியது. ஆதலின் இப்பெரியாரை
நமக்குப் பெருந்துணையாகக் கொள்ளுதும்' என்று
இவ்வாறு ஆராய்ந்து தீர்மானித்தான்; அவ்வாறு
தீர்மானித்த அரசன், உடனே மந்திரிமார்களது முக
நோக்கிக் 'கலைநூல்வல்லீர்' கல்வியங் கடலாகிய
இப்பிரமராயரை உங்களுக்கெல்லாம் முதல்வராக

இருக்கும்படி பிரதான மந்திரியாராக நியமித்திருக்கின்றேன்' என்றுரைத்தான். அதுகேட்ட அமைச்சாகளெல்லாரும் அரசனை அடிபணிந்து 'வேந்தர் தலைவ! உனது அருளுடைப் பாட்டைகேட்டு நாங்கள் மிக மகிழ்ச்சியடைந்தோம். இப்பெரியோரை எங்களுக்கு முதல்வராகத் தந்தசெயலுக்குக் கைம்மாறு யாதுளது' என்றனா. பின்பு அமைச்சர்களும் பிறரும் 'அரசன் தக்கது செய்தான், தக்கது செய்தான்' எனத் தத்தமிற் கூறி மகிழ்ந்தனா. பின்பு அரிமாத்தனன் ஆர கேயூர கடக கங்கணாதி யாபரணங்களும் பீதாம்பராதியுடைகளும் தேராதிநாலவகைப் படைகளும் கொடி குடை யாலவட்டம் சின்னம் முதலியசம்பத்தும் பிரமராயாக்குச் சிறப்பநல்கினன்.

'பெருவிலைச் செம்பொ னுடை பிறங்குகுப் பாயந் தேசு
தருதலைச சாதது மாயோன ருனுமவெஃ குதத ரீய
மருமணி மதாணி யாழி யாரமொண கடகம பொனனுண்
திருமணிக் குழைமுன மறறுஞ செயிரற வழஙகிப் பினனா

'மழைமதக களிறு பாய்மா வாவுமான் பூணட பொற்றே
ரிழைமணிச சிவிகை மறறும வருதினிக கியல நலகிக
குழையுடற கவரி வெறறிக கொடிகுடை யால வட்டந்
தழைதரு மொழிய வாதிச சம்பததும பெருக நலகி.'

தந்தையாா விருப்பத்தினபடி இதுவரையும் திருவாதவூரா் என்றழைதது வநதோம், இனிப் பாண்டியராசனது ஆணைப்படி நாமும் நமது ஸ்வாமிகளைப் பிரமராயரென்றே வழஙகுவோமாக. பிரமராயர் அவறறையெல்லாம் பெருமானது திருவருளே என்று அன்போடே

றனு அரசனிடத்தே புறவிடைகொண்டு அரண்மனை யைவிட்டுப் பலவகைவாதகியங்களு முழங்கப் புறப் பட்டனர்.

இவ்வுலகத்தில் அற்பசெலவமெய்தினோரும் தம் முனனிலையிற்றகரிகது மற்றவாகளை ஒரு பொரு ட்டாகவே மதியார்கள். மற்றவாகளைமட்டுமா? தமக்கு அசசெல்வம வருதறகு உதவியாக இருநதவர்களையும் உற்று நோக்காாகள். கடவுள்சிநதனை கனவிலுங் கரு தாாகள. நம்மு பிரமராயா, பாண்டியராஜன் தமகலவித் திறதகை மிகவியநது 'பிரமராயா' (அறிவினறலைவா) எனப் பட்டமளித்தபோதும், அமைச்சரும் அடுத்து நின்றோருமஅகமகிழ்நது புகழ்கையிலும், எனனசெய் தாா? அவையெலலாம தமமுடைய கல்வித்திறம்பற்றி நோநதன எனககருதினரா? இலலை. எலலாம் எமபெ ருமானுடைய திருவருளே என்றுதான கருதினா.

'மிக்கதுய குறைந்த துஞசீா தூக்கிமெ விறல்சால் வேந்தன்
றக்கது செய்தா னென்னுத தததமின அமைசசா சொற்றூர்
புக்கது நமக்கோர் செலவ மெனமற்றோ ருவகை பூததார்
அக்கது பூண்பெம் மான்செய அருளென வைய ரேறஞர்.'

தென்னவனால் பலவகைசசெலவமு முற்றுச் செல்பவ ராகிய பிரமராயர் தமக்கு இவ்வளவு சிறப்பும் உறுதற் குக்காரணம எமபெருமானது திருவருளே என்றுணர் நதவராய் எமபெருமான எழுநதருளியிருக்கும் திரு வாலயத்தை அடைந்து பொற்றுமரைத்தடத்தின்மூழ் கிக்கண்மணியும் நீறுங்துனைறப்புனைந்து உட்புகுந்து இந்திரவிமானத் தெழுந்தருளியிருக்கும சந்திரசூடா

மணியையும அவரிடமபிரியா அங்கயற்கணணியம்மை யையும் அடிபணிநது திருநீறேறறுத் தமமனையடைந தார். பிரமராயா இவ்வாறு அரசனறு பெருஞசிறப பெய்திவருகினறதைத அறிநத சுறறததாரும சூழவி ருநதாரும கூடிவரச சம்புபாதாசிருதா ஞானவதி சமே தராக அஷ்டமஙகலங்களுடன எதிரவநது மகிழ்நது அழைததுச சென்றா. பினபு மறுதினம முதலாகப பிரமராயர் தமது முதனமநதிரித்தொழிலை வகிப்பாரா கிப்பாண்டிநாட்டின எலலையையும அதனுள வசிக்கும குடிகள் இவ்வளவினர் எனபதையும அவர்கள செ லுததும இறைபபொருள் இததுணை எனபதையும உல குபொருளவருவாயும மறற அரசாகள செலுத்தும கப்பப்பணமும கடலகளிலும மலைகளிலும வருமபொ ருள்களும இததுணையன என்பதும ஆக வருவாய இத துணைதெனபதும அனனசததிரம, தண்ணீரபபநதல, கலவிசசாலை, தேவாலயம எனபனவாதி தாமவிஷயங் களிற செலவாகுநதொகையுபபடையாதிகளுககு நல கும பொருளும ஆக வருவாயிலிருநது செலவாகுந தொகை இவ்வளவென்பதும அச்செலவுநீங்கப் பண டாரத்துட சேர்ககபபடுவன இவவளவினவென்பதும நன்றாக அறிநதுகொணடாா. அககாலத்திற பாணடி நாட்டின் எலலையென்ன எனபதை அறியவேண்டுவ தவசியம். அது,

"பெருவெளி மேலபா லாகப் பெருங்கடல் கீழ்பா லாக
வொருவரும புனலசால் வெளளா றுத்தர மாகத் தெற்குப்
பொருவருங் குமரியாகப் போந்தநான் கெலலை யுள்ளு
மருவிய குடிகணலகு மிறைப்பொருள வருவாய் தோநதும"

என்ற செயயுளாற குறிககபபடுகினறது. வடக்கே

வெள்ளாறும், கிழக்கே கடலும் (Gulf of Mannar and Palkstrait) தெற்கே கன்னியாகுமரியும் மேற்கே பெருவழியும் (The great highway) பாண்டிநாட்டுக் கெல்லையாக இருந்தன என்று தெரிகின்றது. வெள்ளாறு சோழதேசத்துக்குத் தென்னெல்லை என்னப் படுகின்றது. ஆதலின் இருநாட்டுக்கும் பொதுவெல்லை என்னப் படுகின்ற வெள்ளாறு, பறங்கிப்பேட்டை (Porto Novo) யண்டைக் கடலில்விழும் வெள்ளாறு அல்ல; ஏனெனில் அப்படிக்கொண்டால் சோழர்களுக்குப் பிரதானமாகவிளங்கிய (பிற்காலத்தில் தஞ்சை கட்டப்பட்ட) பிரதேசங்கள் அவர்கள் நாட்டினின்று பிரிபடும். ஆதலால் எல்லையென்ற வெள்ளாறு திருச்சிராப்பள்ளிஜில்லாவில் மருங்காபுரி அடுத்த பர்வதங்களில் உற்பத்தியாகித் தென்கிழக்கு மார்க்கமாகப் புதுக்கோட்டைச் சமஸ்தானத்தின் வழியாகஓடிக் கடலில் (in Palk Strait at Point Calymere) விழுகின்ற வெள்ளாறாகத்தானிருக்கவேண்டும். நாட்டுக்கோட்டைச் செட்டிப்பெண்கள் வெள்ளாற்றைக் கடக்கலாகாதென்று நம்பியிருந்த நம்பிக்கையும் இதற்காதாரமாகின்றது. மேற்கெல்லை பெருவழி செய்யுளிற் குறித்தபடி பெருவெளியல்ல. மற்றொருசெய்யுளில் அதே வழி வழுதிக்கால் என்னப்படுகின்றது; அதாவது பாண்டியமன்னன் வழி என்பதுபொருள். அது குற்றாலத்துக்குச் சமீபத்தில் மலைமார்க்கமாகத் திருவாங்கூர் சீமைக்குள் கொண்டுபோய்விடும்வழி. அதில் இங்கே குறிக்கப்பட்டது அரசன்கோவில்வழி; பிற்காலத்தில் அவ்வழி அதிகமாக உபயோகிக்கப்படுவதில்லை. இப

போதையவழி அதாவது அமமலைவழியாக இப்போது செலலுமவழி ஆரியன்காவண்டையிருக்கின்றது. இதன்படி தெறகுத திருவாங்கூரில கன்னியாகுமரிககு வடமேறகேயிருககின்ற நஞ்சைநாடுமுழுதும பாணடியதேசததுள் அடஙகியிருநதிருககின்றது.

பிரமராயர் ஒருவினை தொடங்குங்காலத்துப் பாரதூரமபாரததனறிநத தொடஙகார் முதலிலே அவ்வினைவலியைப் பாரபபார. பின அது முடிததலில தமக்குள்ள தானையும பொருளுமாகிய கருவிகளின்வலியை ஆராய்வார. பின அதறகுத தடையாக இருககும தடைவலியைப்பார்பபார. பின் இருதிறத்தாரக்குமுள்ள துணைவலியையாராய்வார. அவவினைமுடிபபின பின்னுலெனனநிகழும எனபதைக கவனிப்பார. கூகையைக காககையானது பகலவெலலுமாதலின எதையுமஇயறறுதறகு ஏறறகாலம யாதெனபபாரப்பார. நீரிறறேரும நிலததிற படவும செலலா ஆதலின், வாய்தத இடமயா தென றுயவார.

“ஞாலங கருதினுங கைகூடுங காலங்
கருதி யிடததாற் செயின.”

வினைசெயயுங்காலததுச சோமபாமையும குடிகாத்தலும நீதிநூலகளைககற்றுச செய்வன தவிரவன அறிதலும முயறசியுடைமையும உடையாராக இருநதார. போரவருங்காலஙகளில பகைவரககுத துணையாயினரை அவரிற்பிரிககவேண்டிற் பிரிததிடுவார. தமபாலாரைத் தமமிற்பிரியாதபடி இனசொற்களாற பேணிககொளவார. முனனே தமமினும தமபாலாரினும பிரிநதாரைப் பொருத்தவேண்டிற் பொருததுவார. ஒருகாரி

யப செய்கை பலவாறு தோனறின அவறறுள ஆவதா ராய்வார. அதுசெயயுஙகால பலிபபது நாடிசசெயவார. ஒருவரைப் பிரிததலோ பொருததலோ எதுசெய்வ தெனறு அரசனுககு ஐயம நிகழநதபோது அவனுககு ஒனறைததோநது இதுவேசெயயறபாலதெனத துணி வுபிறககுமவகை சொலவார. தாம அறிநதுசொலலும் சொறகளையும சிலபோது அரசன அழிததுத தானும அறியானாய விளஙகினும அதுநோககி ஒழியாது அவ னுககு நனமைதருவனவறறைககூறுதலிலபினனிடார. பலவாறு சொலவானேன இவரது அமைசசினறிறத தால அரிமாத்தனனுககு முனனே பகையாயிருநதவா களும இபபோது இவனுடைய நடபைநாடினாகள். எடடாத பலவேறு தீவுகளிலிருநதரசாடசிபுரியும நீதி மனனாகளும தஙகளதஙகள் தேசததுள்ள அரியபொ ருளகளை இவனுககுக காணிககையாக அனுபபி நண்பு பாராடடினாகள.

"பலவுரைத திடலென் முனனுட் பகைவரா யுள்ளா ரியாரும்
விலகுறு தரசன பாஙகா மேவினா நட்புப் பூணடார
வலமிகு செஙகோல செலலாத தீபதது வாழகின றுரு
நிலவரும பொருளவி டுதது நேசிப்ப வியறறி வாழநாள."

இப்பிரமராயர் வேதமமுதலிய நூலகளையெல்லாம நன றுககககறறு விளஙகியவா ஆதலின எம்பெருமான்மாட் டும அடியவாகணமாடடும அளவுகடநத அனபுபாராட் டிவநதார. நலலனவறறுளெல்லாஞ் சிறநதுவிளங்குந தனமையதாகிய இவ்வனபு ஒனறுஇருககின எலலாத தருமங்களும எணணுமலே நிறைவேறும். அல்லன வெலலாம அழிவுறும.

"அறத்திற்கே யன்புசார் பென்ப அறியார்
மறத்திற்கு மஃதே துணை"

என்றார் நாயனார். யேசுவானவர் முமுக்ஷுக்களாயிருந்த யூதர்சிலரைநோக்கி, 'அன்பர்களே! நீங்கள் அன்பைக் கைக்கொள்ளுவீர்களானால் எல்லாக்கற்பனைகளும் எளிதில் நிறைவேறும்' என்றுரைத்தார். அஃது உண்மைதான். பாருங்கள் "எனக்கு முன்பாக உனக்கு வேறு தேவிருக்கவேண்டாம்" என்பது விவிலியநூற்படி தேவகற்பனையுள் ஒன்றல்லவா? ஒருவன் கடவுளிடத்து அன்புகொள்ளுவானாயின் அவனுக்கு இதை ஒருவர் உரைக்கவேண்டுமோ? அன்பே அவனுக்கு இதைக் கற்பிக்கும். "அவன்பேரை வீணில் வழங்காதே" என்பதும் ஒருகற்பனை அவன் அன்புகொண்டிருந்தால் கனவிலாயினும் அவர்பெயரை வீணாகவழங்கக் கருதுவானா? அதனால் அன்பானது கடவுளைப்பற்றிய எல்லாக்கற்பனையையும் நிறைவேற்றுகின்றதென்றேற்படுகின்றது; அதுமட்டுமல்ல. மனிதனைப் பற்றிய கற்பனைகளையும் அவ்வன்பே நிறைவேற்றும். "கடவுளிடத்து நன்றிபாராட்டக்கூடியவன் செய்யக்கூடிய சிறந்த செயலாவது அவருடைய சிருஷ்டிகளிடத்தில் அன்புபாராட்டுதலே" என்றார் ஒருவர். தேவனிடத்தில் அன்புபாராட்டுகின்ற ஒருவனைநோக்கிப் "பெற்றோர்களை நேசிப்பாயாக" என்று கற்பிக்கவேண்டுமோ? அவன் அவருடைய சிருஷ்டிகள் எல்லாரிடத்தும் அன்புபாராட்டுபவனாயிருக்கத் தன்பெற்றோரை அவமதிப்பானா? "திருடாதே" என்று அவனைநோக்கிச்சொல்லுவதாக இருந்தால் அது அவனுக்கு ஓர் குறைவாகவே

யிருக்கும் தன்னிடத்துள்ள பொருள்களைத் தான் அனுபவித்தலினும் தன்னால் விரும்பப்படுவன் கொண்டனுபவித்து மகிழ்தலை அதிகமாக விரும்பும் இவன், பிறர்க்கு வருத்தமுண்டாக அவர்பொருளை எப்படி விரும்பித் திருடுவான்.

“அன்பிலா ரெல்லாந் தமக்குரிய ரன்புடையா
ரென்பு முரியர் பிறர்க்கு.”

என்றார் பெருநாவலர். பரோபகாரத்தின் மிக்க தருமமும் பராபகாரத்தின் மிக்க பாவமும் இல்லையெனத் தருமசாத்திரங் கூறுகின்றது. ஆதலின் அன்பெனனும் ஒரு குணம் இருப்பின் ஏனைக்குணங்களெல்லாம் எளிதின் உண்டாம் என்றுகின்றது. அஃதொன்றின்றெனின் வேறு எது இருப்பினும் பயனே இல்லை.

இவ்வன்புடைமையிலே சிறந்து விளங்கியவர் இப்பிரமராயர். ஆதலின் அந்தணரென்பது இவர்க்கே தகும். அந்தணரென்றால் என்ன? எதையும் தண்மையுடன் இயற்றுபவர் என்றுபொருள்.

“அந்தண ரென்போ ரறவோர்மற் றெவ்வுயிர்க்குஞ்
செந்தண்மை பூண்டொழுக லான்.”

என்றார் பெருநாவலராகிய பெருமான்.

“அழிபொரு ளுணர்வு மென்று மழிவதின் றாகி யின்பங்
கொழிபொரு ளுணர்வும் போதின் மணமென மனத்துட் கூடப்
பழிபடு மிம்மை யாசைப் பந்தமா மறுமை யாசை
யொழிதர வெச்ச மாகி யுள்ளது பெறுதல் வேட்பார்”

ஆன்மவிசாரம்.

என்ற செய்யுளிற்கூறியபடி பிரமராயர்க்கு நித்தியப்பொருள் இன்ன அநித்தியப்பொருள் இன்ன என்ற பகுத்தறிவும், “அந்தமிலின்பத் தழிவில்வீட்”டுணர்வும், அரும

புக்கு, அது மலராகுநதருணம அடுககு அடுககு மணம அதிகரிததுவருவதுபோல நாளுககுநாள அதிகரித்து வரததொடங்கியது. அவா தமமுள ஆராயவாராயி ஞா:—"பலவகைபபிறபபுக்களையும விடுதது இமமானு டப்பிறப்படைதல் எவ்வளவு அருமை. நூலாய்முதலி யன இனறிக் கடலைக கையால நீநதிக கரைகாணபது போலனறோ இருக்கினறது. இவ்வளவு அரிதிற்கி டைத்ததாகிய இம்மானிடதேகமோ இனனகாலததில தான அழியும எனபதிலலை. கருவிலுடடானே கழி வனபல. உதிததவுடன ஒடுவனபல. பாலப்பருவத துமபல. தருணபபருவததுமபல. முதுமையிலும பல. வருமபிறவியோ மானிடபபிறவிதான எனபது நிசசயமிலலை. நாம இவ்வுலகில எவவளவுபொருளைத தேடினும என்ன. அதனால நமககு நிலைபெறற இன பஞ் சிததிக்குமா? இனறு நமக்கு நமமை வநது விடின் இபபொருள தடைசெயயுமா? ஆதலால இப பொருணமுயறசியில யாதும பயனிலலை. பகவான திருவடியடைநது மோக்ஷசாமபிராசசியமாகிய பெரும பேற்றையடையும வழியைத தேடவேணடும அதை உணாத்தும பெரியோா யாரோ? அககுருதரிசனம நமககு எப்போதுவாய்ககுமோ?

"கரவி லாதபே ரன்பினுக கெளிவருங கருணைக
குரவ னாருளி னறியிக கொடியவெம் பாசம
புரையில கேள்வியாற கழிபபது புணையினு லன்றி
யுரவு நீர்க்கடல் கரஙகொடு நீந்துவ தொக்கும்."

ஆதலின அக்குருதரிசனமினறி ஒன்றும நடவாதே. எபபோது திருவருள் கூடிமுடிககுமோ?" எனறு

சவலைககடலுள முழுகினா. கலவிமானகள தமமை நாடிவருநதோறும அவாகளைநோககி "நாம யாா? இவவுலகாதிகளைபபடைததான யாா? அவன என படைபபாதி புரியவேணடும? அவன உணடென்பதறகுப் பிரமாணம எனன?" எனபனவாதி விஷயங்களை வினவுவாா. அவாகள கூறிய விடையெலலாம அநிகதாகமுடையானுககு உவாநீரால தாகம நீஙகாதவாறுபோல இவாககுத திருபதி தராவாயின.

"எணணி லாரிடத தளந்தளந தறிபொரு ளெல்லா
முணணு நீாவிடாயக குவரிநீ ருணடவ ரொப்ப
வணண லாரகத தமைவுறு தரசனுக குயிருங
கணணு மாயமைச சுரிமையுங கைவிடா தியலவாா"

சநதிநிபாத முறறது

இவவாறு பிரமராயாககு ஆனமவிசாரம அதிகரிக்கவே அரசனறொழிலைப பாராடடுவெதிற சிரததைதவிாநதது. நாடோறும அரசனைசெலவதும, அவசியமானவறறை வினவிககொணடு மீளவதும, ஆலயததையடைநது எமபெருமானைப் பணிவதும, ஆனமாவையும ஆணடவனையும அவ்வாணடவனையடையு நெறியையுமபறறி விசாரஞசெயவதுமே காரியமாக விருநதாா. ஊனறுறககததில உளளஞ செலுததாா. பின அவாககு அதிதீவரதர சததினிபாதமாகிய நாலாஞ சததினிபாதம உணடாயிறறு அதன தனமை

தஸ்யாம் வதிதராதாயாம் ஜ்ஞஸ்யாயோ நியாமிகா | சக்திநிர்வருத்தெ தஸ்யாம் நிவ்ருத்தாயாம் ஜ்ஞாதாநு ||

வைராக்யஞ்ஜாயதே க்ஷிப்ரம் ஸம்ஸாராத்ஸர்வ ஸர்வதா | தீக்ஷாஜ்ஞாயதே ஸம்யோஷா பாதபங்கஜயோஶ்ஶிவே ||

கதா த்ரக்ஷ்யாமி தேவேஶம் ஸோக்ஷஹம் பந்தத: கதா | கோவாதேஶயிதா ஸம்யோ இதிவாஞ்ஜாயதே இதி ||3

என்ற ஆகம வசனங்களால் நன்கு விளக்கப்பட்டிருக்கின்றது. இதன்பொருள்: சத்திநிபாதமுண்டாம்போது மலத்தினுடைய சத்திநீங்கும்; அது நீங்கப்பெற்ற ஆன்மாவிற்கு விரைவில் சமசாரத்தில் விரத்தியுண்டாகும்; கடவுளுடைய திருவடியில் இச்சையுண்டாகும்; ஈசுவரனை எப்போது காணப்போகின்றேன்; பந்தத்தினின்றும் எப்போது விடுபடுவேன்; நம்மைக் காட்டுகின்ற ஆசாரியன் யாரோ; என்று இவ்விதம் புத்தியுண்டாகும், என்பதாம்.

ஆதலின் நமது பிரமராயர்க்கு அமைச்சரிமையில் சிரத்தை பின்னுந் தளர்ந்தது. இவ்வுலகையாள்வதில் அவர்க்கு ஆசையொழிந்தது. இவ்வுலகாட்சியை மட்டுமோ? இந்திராதி தேவாதிகத்தையும் கக்கிய சோறாக மதித்தார். 'நமக்கு எப்போது ஆன்மதரிசனமும் அதைப்பற்றித்த பந்ததரிசனமும் அதைத்தவிர்க்கும் சிவதரிசனமும் ஆகுமோ? அனாதி [illegible] எப்போது வாய்க்குமோ? இதற்கெல்லாங் காரணமாகிய குருதரிசனங் கிடைப்பதெப்போதோ? நம்முடைய சந்தேகமெல்லாம் முற்றும் நிவர்த்திக்கக் கேட்டுக்கேட்டுத் தெளிவதெப்போதோ?' என்றுக்கவ

லைகளே அவர்க்குச் சதாகாலமும் இருந்தன. இப்பிர பஞ்சவாழ்க்கை அவர்க்குப் பெருஞ்சுமையாகக் காணப் பட்டது. இதைக் கழிப்பதெப்போதெனக் கவன்றார். பெருஞ்சுமை சுமப்போன் அதை எப்போது இறக்கு வோம் எனக் கருதல் சகஜந்தானே. நெருப்பிலே சூழப்பெற்றவன் விரைவில் அதைக் கடந்துபோகக் கருதுவான். அடுத்த நிமிஷத்தில் அது தெரிந்துவிடு மோ என்றஞ்சுவான். கணமும் நீடியான். கடுகெ னக் கடக்கத் துணிவான். நமது பிரமராயர்க்கும் 'அந்தோ! வீடுகிடைக்கும் மார்க்கம் நமக்கு இன்னும் சித்தித்திலையே. எந்தக்காலத்தில் நமது காயத்தைக் கழிவுறவிடுமோ' என்பதே கவலை.

'இந்த வுலக போகவெறுப்
பெய்திற் றெனப்பெ தென்னமர்
முந்த வணையக் கினைமுழுதாண
முதல்வன் மலரோ மேலவன்றிருமா
லெந்த வகையும் பே கமேலா
நாடா வமல பதமாகச்
சந்த மருவு மொருநாலாஞ்
சதுதி பதித்த கையாபால"

"சுதுதி பதிந்த பாசத்திரத்தே
தகசோர புகழுமந் திரிய சக்கு
முத்தி விருப்ப மேனமேலு
மூளார் திறக வதாநலஞ்
சித்தி யமைந்த வாசிரியற்
றேடித் தேடி வருந்துவார்
பத்தி யமைந்தே குருக்கொண்டு
யின்று தனை பானமையார்"

ஞானாசிரியன் என்றுவரு
  நயமுங் குறையுஞ் சங்கையெலா
மாறு விருப்பின விருப்பவிழ
  அறைபந்த தெளிவ தெப்போது
பாறு வதனைப் பேரருட்கிலக்காய
  வயக்கி யடிக்கீழ் வைப்பதென்று
தேறு தரிக்குஞ் சிவானந்தத்
  திளைத்தனை புறமென் றெண்ணினைப்பார்'

'பொருப்பா லென்னுஞ் சுமைபரித்தேன்
  போகட் டிடவென் றுதல்போலு
நெருப்பால் வளையப் படுமொருவ
  னீங்க நினைக்கு மதுபோலுங்
கருப்பா லுறுத்து மிரபஞ்சக்
  கலப்பின் வீடு கருதுவார்
திருப்பா லுறுவ தெனறென்று
  தெரிந்து தெரிந்து முயலுவார்'

குதிரைகொளப் புறப்பட்டது.

இவ்வாறிருப்பவர் ஒருநாள் அரசவையடைந்து ஆசனத்தமர்ந்திருந்தார். அப்போது பரிகாப்பாளர் அவையிடையடைந்து அரசனையடி பணிந்து ஒருபுறத்தொதுங்கினர் 'அண்ணலே! உமது பரிகளிற் பல இறந்தொழிந்தன. நோய்கொண்டனவும் மூத்தனவுமே லாயத்திருக்கின்றன' என்றார்கள். அப்போது ஆண்டுற்றோர் சிலர் 'வேந்தர் தலைவ! கீழ்கடற்றுறையில் பல தேசத்துப் பரிகளும் விற்பனைக்கு வந்திருக்கின்றன' என்றார்கள். அதுகேட்ட அரசர் பெருமான் பிரமராயரது ஆனனம் நோக்கி 'அமாத்தியர் தலைவ! இன்று நமது கருவூலத்தைத் திறந்து பெருந்திரவியம் எடுத்

தகொண்டுபோய்க் கீழ்கடற்றுறையடைந்து, அங்கே கப்பலில் வந்திறங்கியிருக்கும் பரிகளுள் நல்லன வாயுள்ளவற்றை நாடி வாங்கி வருவீராக' என்றனன். "உள்ளம் வேறுபட் டமைச்சியனெறியினின்ற" பிரமராயா, அவ்வாறே பண்டாரந்திறந்து அளவற்ற திரவியம் எடுத்து அவற்றைப் பொதிகளாகக்கட்டி ஒட்டகங்களின் மீதேற்றிக் காவலாளர்களுடன் முன்செல்லும்படி அனுப்பிவிட்டுத் தாம் ஆலயத்தையடைந்து எம்பெருமானைப்பணிந்து புறவிடைபெறும்பொருட்டுச்சென்றார். சென்று எம்பெருமானது சந்நிதியை அடைந்து, குலபூஷணன் காலத்திருந்த அவனுடைய பிரதானியாகிய சவுந்தரசாமந்தனைப்போலப் பெருமானை நோக்கி, 'வேண்டுவார் வேண்டுவ தந்தாதரிக்கும் பெருமானே! இத்திரவியத்தை உனக்கும் உனனடியார்க்குமாக ஏற்றுக்கொண்டு அடிமை என்னை கொள்ளவேண்டும்' என்று வேண்டினார். ஆதிசைவருகிய அர்ச்சகரொருவன் திருநீறு பிரசாதித்தான். அதையிவர் அன்போடேற்று நமக்கு இதுபோல நன்னிமித்தம் இல்லையெனக்கருதிப் புறத்தேவந்து பரிவாரங்கள் புடைசூழ்ந்துவரச் சிவிகைமேற்கொண்டு பலவகைக்கொடிகளும் குடைகளும் பலர்தாங்கிச் செல்லத் திருப்பெருந்துறையை நோக்கிச் சென்றார். சதா சிவத்தியானஞ்செய்தபடி யிருப்பாராகிய பிரமராயர்க்கு அப்பெருந்துறையை அணுக அணுக ஒரு பெருஞ்சுமை சுமந்து வருந்துவோன் அச்சுமையை இறக்கிவிட்டவுடன் எவ்வாறு உணர்வானே அவ்வாறு தம் மனோவேதனையெல்லாம் போய்விடக்கண்டு

மகிழ்ச்சியுண்டாயிற்று. இருகண்களினின்றும் ஆனந்தக்கண்ணீர் தம்மையறியாது ஆறாகப் பெருகியது கண்டார். பஞ்சேந்திரியங்களுக்கும் இனியன தோன்றின. வலத்தனவாய கண்ணுந் தோளுந் துடித்தன. (இஃதோர் நற்குறியென்பர்) இவ்வாறு நற்குறிகள் காணிற் காசினியிலுள்ளார் பற்பலவாறு தம்மனைவி மக்கள் வருவரென்றும் பெருஞ்செல்வம் போதருமென்றும் எண்ணி மகிழ்வார்கள். இடத்தோள் கண்ணுந் துடித்தல் முதலிய நிகழில் தமக்கோ தம்மைச்சார்ந்த மனைவிமக்களுக்கோ கேடெய்துமென்றாவது, தம் பொருள் முதலியன அழிவுறுமென்றாவது எண்ணி வருந்துவர். நமது பிரமராயரோ எனில் தமக்கோ தம்மைச்சார்ந்தார்க்கோ, அரசப்பட்டம் முதலியன எய்துமென்றாவது, புறப்பட்ட உத்தேசத்தின்படி நல்லனவாகிய குதிரைகள் எளிதின் அகப்படுமென்றாவது நினைத்து மகிழ்ந்தாரில்லை. ஆயின் மகிழ்வில்லையோ எனின் மகிழ்ந்தார். என்ன எண்ணி? 'அடியேனை யாட்கொள்ளும் பரமாசாரியர் எழுந்தருளியிருக்கும் இடம்போலும் இக்ஷேத்திரம்; இதைச்சார்ந்தவுடன் குருதரிசனம் உண்டாம் போலும்' என்றெண்ணியே மகிழ்ந்தார்.

"நெருப்பிலிடு வெண்ணெயென நெஞ்சுருக வென்னை
யுருக்குமிதனாலெனை யொளித்தமல வாற்றல்
கருக்குமவனாகியெனை யாள்கருணை வெள்ள
மிருக்குமிடனேயிதென வெண்ணிநகர் புக்கார்."

பின் நமது பிரமராயர் திருப்பெருந்துறையடைந்து தமக்கொரு கூடாரமமைப்பித்துப் பரிசனங்கள் முதலா

பிறைச் சூழவிருக்கச் செய்துவிட்டுத் திருவாலயத்தையடைந்து அதற்கு முன்பக்கத்தில் இருக்கும் அக்கினிதீர்த்தத்தின் மூழ்கிப் பஸ்ம ருத்திராக்ஷதாரியாக ஆலயத்தினுட்புகுந்து எம்பெருமானாகிய ஆன்மநாதரைத் தரிசித்து விடுதியடைந்து திருவமுது செய்துகொண்டு ஆன்மநாதரது திருவடிகளிற் பொருந்திய மனமுடையவராய் உறங்கினார்.

குருவருள் பெறல்

அப்போது ஆலயத்தின் சுற்றகத்துள்ள குருந்த விருக்ஷத்தின் அடியில் ஆன்மநாதர் திவ்விய தேஜோமயமாகிய திருவுருக்கொண்டு எழுந்தருளியிருக்கவும் அவரைச் சூழ்ந்து பலவகைத் தொண்டர்கள் பலபலவிஷயங்களைக் கேட்டுத் தெளிபவுமாயிருக்கக் கனவுகண்டார். பிரமராயர் அழலிடைப்பட்ட மெழுகதுபோல நெஞ்சநெக்குருகக் கண்ணீர்விழுத்தி 'எப்போதும் காணாத காட்சியை இன்றுகண்டோம். நாம் இக்ஷேத்திரத்திற்கு வரும்வழியில் நேர்ந்த நன்னிமித்தங்களின்படி நம்மை ஆட்கொள்ளத்தான் பெருமான் அத்திருவுருவங் கொண்டெழுந்தருளியிருக்கின்றாரோ' என்றெண்ணி உதயத்தை நோக்கியிருந்தனர். உதயமானவுடன் எழுந்துசென்று ஆலயத்துக்கு முன்பாகவிருக்கும் அக்கினிதீர்த்தத்தே மூழ்கிப் பஸ்மருத்திராக்ஷதாரணம் பண்ணிக்கொண்டு ஆலயத்தினுட்புகுந்து ஆன்மநாயகரையும் யோகாம்பிகைத்தாயாரையும் அடிபணிந்து பிரகாரத்தினுள்ளே வலம்வருவார் முன்னாளிற்றாம் காணாதகுருந்தை எதிர்கண்டார். அதன்கீழ்த் தாம்

இரவிறக் கண்டார்க்கே கோடி சூரியப்பிரகாசமாகிய திவ்விய தேஜோமயரூபத்துடன் ஆசாரியர், அநேகந் தொண்டர் தம்மைச் சூழ்ந்து சேவனை செய்துறைய, இடக்கரத்தே **சிவஞானபோதம்** வைத்துக்கொண்டு வலக்கரத்தே சின்முத்திரை காட்டி யோகவாசனத்தெழுந்தருளி யிருப்பக் கண்டார். கண்டவுடனே 'நேற்றுக் கனவிடைக் கண்டவண்ணமே இன்று நனவிடையுங் காணப்பெற்றேன். இளைத்தலில்லாத இரும்பொத்த என்மனத்தையும் தன்னிடம் வலிக்கும் இப்பெரியோருடைய திருவடிக் காந்தத்தின் தன்மையை எவ்வாறு புகழ்வேன். இனியென்ன குறை! உய்யுங் காலங் குறுகியது' என்றிவ்வாறு கருதி, 'இனி எண்ணுவதொன்றுமில்லை. இவர்தாம் அடியேனை ஆட்கொள்பவர் என்பது நிச்சயம். நம்முடைய பசுத்துவம் இக்கணத்தோடே நசிக்கத்தென்பதற்றடையென்ன' என்று அணையுடைத்தெழுந்ததம்போல அதிவேகமாக ஓடி அகரவுயிர்போல நிகரற்று விளங்குந் தன்மையராகிய பரமாசாரியரது திருவடி மலரிடையே வீழ்ந்து கிடந்தனர்.

"இவ்வண்ண மெண்ணி மற்று மெண்ணுவ தொன்று மில்லை
செவ்வண்ண ரிவரே நம்மை யாட்கொள்ளற் றேற்றந் தீரா
நவவண்ணம் அவ்வண்ணம்போய் நசித்ததென்ன நேரடிச் சென்
அவ்வண்ண மாயினார்தம் அடிவண்ண மலர்க்கீழ் வீழ்ந்தார்" [பின்பவ்வாசிரியர் 'எழுக!' என, பிரமராயர் எழுந்து கைகூப்பி நின்றனர். சூழ இருந்த அடியார்கள் ஒருங்குகூடி ஆசாரியரது அடிமலரிடை வீழ்ந்து வணங்கி 'ஸ்வாமீ! தேவரீர் அன்பிற் சிறந்த இவ்வடியவரை

ஆட்கொள்ளுதல் வேண்டும்' என்று விண்ணப்பித்தார்கள். உடனே பெருமான் அவ்வடியவர்களை நோக்கி 'அன்பர்களே! அதிதீவிரதர பக்குவியாகிய இவ்வன்பனை இன்றிரவிலேயே ஆட்கொள்ளுவேம். மற்றவர்கட்குப்போல இவன் விஷயத்தில் காலம் கரு முதலியவை வேண்டற்பாலனவல்ல' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். பின்பு அவ்வாசாரியர் குறிப்பிட்டபடியே பிரமராயருக்குத் தீக்ஷைபுரிவாராகிக் குருந்த விருக்ஷத்தின் நீழலில்தாம் ஒரு அழகிய ஆசனத்தின் மீது தெற்குநோக்கி வீற்றிருந்துகொண்டு பக்குவியாகிய பிரமராயரை எதிரிருத்தி மந்திராத்துவா முதலிய அத்துவாக்களைச் சோதனைசெய்து அவற்றை வேறுபடுத்தித் தமது திருநோக்கத்தால் அவரது அறிவினை மறைத்திருந்த மலஞ்சிதையுமாறு நோக்கி அஸ்தமஸ்தக சம்யோசனஞ்செய்து அவரது மாயாமலத்தையும் கன்மமலத்தையும் போக்கி அழகிய வஸ்திரத்தால் மூடி அவர்க்குச் சூக்ஷ்மபஞ்சாக்ஷரோபதேசஞ் செய்து அவருயிரைத் தாமாகும் வண்ணம் பாவனையிற்றி உளத்தொடுமுயிரைவவ்விப் பிரமநாடிவழியாகப்போய்த் துவாதசாந்தத்தின் மேலாக இரண்டற்று ஆனந்தம் அனுபவிக்கும்படி செலுத்தி அவரைக் குற்றமற்ற தம்வடிவமேயாக்கி அவரது உடல் பொருளாவி மூன்றையுந் தத்தமாகப் பெற்றுக்கொண்டு அவரைநோக்கி 'அன்பனே பாதபூசையியற்றுவாயாக' என்றாக்ஞாபித்தார். அவர் கழுநீர்மலர், சந்தனம், கஸ்தூரி முதலியவைகளைக்கொண்டு அன்போடு ஆசாரியரது திருவடிகளிற் பூசைபுரிந்து சாஷ்

டாங்கமாக நமஸ்காரஞ்செய்து எழுநதார. அப
போது ஆசாரியா தமதனபராகிய பிரமராயரது முடி
மிசைத் தமபாதஞ்சூட்டி அவரதுநுதலில தமது திருக
கரத்தாலே வெண்ணீறு சாததிக கழுநீர மாலையும
அவர்க்குசசூட்டினா ஆசாரியரது திருவடிமிசைச
சூட்டிய மலர்மாலையினைத் தமமுடிமிசைச சூட்டப்
பெற்று விளங்குபவராகிய பிரமராயர் ஆன்மநாதரையும
யோகாம்பிகைத்தாயாரையும அடிபணிநது ஞானமே
வடிவாக அமர்ந்திருநதார. பின் விடிந்தவுடனே
அக்கினிதீர்த்தத்தின மூழ்கிச சிவசின்னங்களை அணி
நதுகொணடு ஆன்மநாதரையும யோகாம்பிகைததாயை
யும அடிபணிநது ஆசாரியரையடைநது அவரது
திருவடிகளில் அட்டாஙகமும நிலநதோய வீழ்நதெழு
நது நின்றார். உடனே அவ்வாசாரியா பிரமராயரைத
தமமெதிரே இருததி அவாகரததே சிவஞானபோதம்
என்னும் நூலைததநது அதின அடங்கிய பொருளகளை
அவர்க்கு உபதேசிததருளினா. உடனே பிரமராயர்
எழுநது பரவசராகித தம ஆசாரியரது அடியிடததே
தமமுடிபடுமாறு வீழ்ந்து வணங்கி எழுநது "தேனும
பாலும தீஙகன்னலும அமுதுமாய்த தித்திதது
ஊனும உருக்கும" தகைத்தாகிய இனியபாமாலைகளைச
சூட்டுவாராயினா. *

---

* அககருத்துககள் அமைத்து மகாவித்துவான் மீனாட்சி சுந்தரமபிள்ளையவர்கள இயறறிய கவிகள் மிகமாதுரியமாயிருக கின்றன. அவைவருமாறு:—

அதுகேட்ட ஆசிரியர் அகமகிழ்ந்து அப்பாக்களின் மொழிகளெல்லாம் மணிபோன்று விளங்குதல்

தொழுபவ ரொருபாற் றுதிப்பவ ரொருபாற்
றுதித்துனை நெக்குநெக் குருகி
யழுபவ ரொருபா லிவரெலா நிற்க
வடியனேன் றனைப்பிடித் தாண்டாய்
பழுதினின் கருணைத் திறத்தையென் புகல்கோ
பாண்டிநா டியற்றிய தவத்தாற்
கொழுமலர்ச் சோலைத் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே (1)

உள்ளுதோ றிழிவை யுள்ளுறப் பவஞ்சத்
துழிதரூஉ வொதுங்கிய வெனக்கும்
அள்ளுதோ றன்பூ றுகக்கையொன் றருளி
யாண்டுகொண் டனையிது தகுமே
விள்ளுதோ றப்பா லாயப்பொலிந் தோங்கும்
விமலனே விமலமார் சிந்தை
கொள்ளுதோ றுவக்குந் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே (2)

வழிவழி யடிமை யுவந்திலேன் மலடு
மலர்க்கரங் கன்றிடக் கறந்து
கழிதுய ரடைந்து கிடக்கின்ற வெனையுங்
கண்டுகொண் டாண்டதெத் திறமோ
மொழிதடு மாற நெஞ்சநெக் குருக
முனிவறத் தொடர்பவர் முதலே
கொழிமலர்ப் பொழில்சூழ் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே (3)

எலவே யொருப்பட் டெற்றைக்கும் பாழுக்
கிறைத்தொரு பயனுமில் லேனைச்
சீலமா முனிவர் திருக்குழாத் தோடுஞ்
சேர்த்துநீ யாண்டது தகுமே

பற்றித் தமது அன்பராகிய பிரமராயர்க்கு மாணிக்க வாசகர் என்று தீக்ஷாநாமம் கொடுத்தருளினர். இது

காலகா லாகங காளவே தாள
கணமபுடை சூழ்தர நடிப்பாய்
கோலமார செலவத திருப்பெருந துறையிற்
குருநதடி யிருநதருள பரனே. (4)

கனிவிள விருககக காய்கவாந துண்ட
களவனு மெனனையும பறறி
முனிவரு முனிவா கூடடதது ளொருசார
முனிவறந கூடுமா றளிசதாய
புனிதமென கனியே புநதியூ றமுதே
பொஙகுமா னநதவான பெருககே
குனிகொடி மாடத திருபபெருந துறையிற
குருநதடி யிருநதருள பரனே (5)

சுவைபடு மவனீத தூமியுஞ கொளளுந
தொழுதகைதயேன றனைவலிந திழுதது
நவையிலா னநத வமுதமூட் டினையா
னகைவிளைத திடுமடி யேறகுங
கவையழ லடைநத மெழுகென வுருகக
கறறநற றவருளத துணையே
குவைமலாப பொழிலசூழ திருபபெருந துறையிற
குருநதடி யிருநதருள பரனே. (6)

திருநெடு மாலனொ ருருநெடு மாவாய
திணபுவி பாதல மிடபபுற
றொருவற முயனறுங காணரு மலாததா
ளொததைதயேன றலைகேகளி தாமோ

காறும் பாண்டியன் கட்டளையிட்டபடி பிரமராயர் என

வருமணி விளக்கே யானந்தப் பிழம்பே
யளிகனிந் தெழுசுவைக் கனியே
குருமணி மாடத் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள பரனே (7)

அண்டரு முனிவர் கணங்களு மறை
யவர்களு நறுமுறுப் படைய
வண்டரு மலர்த்தா ளென்கருந் தலைக்கு
மணிமுடி யாயதற புதமே
பண்டரு மொழியாள பஙகவோ மேலாம்
பரமவோ பரவியெழு ஞானறுங
கொண்டலின முழவார் திருப்பெருந துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே. (8)

என்னைநா னறியே னுனையகோ பகலோ
டிரவெனப் படுவது மறியேன்
முன்னைநான செயத தவமெவ னென்னை
முழுமதோன மத்தனுக கினையா
லன்னையே யப்பா வொபபிலா மணியே
யடியவாக கெயப்பினில வைப்பே
கொன்னைமா மதில்சூழ் திருப்பெருந துறையிற்
குருநதடி யிருநதருள் பரனே. (9)

செமமையொன் றிலலாச் சிறியனேன் கவலை
தீர்தர யோகநா யகியா
மம்மையோ டெழுந்து வநதினி தாண்டா
யானமநா யகவதற் கடியே
னிமமையே செயுங்கைம் மாறெவன் மறுமை
யேனுமொன் றிலலையென் செய்கோ
கொம்மைமா மதில்சூழ் திருப்பெருந் துறையிற்
குருந்தடி யிருந்தருள் பரனே. (10)

வழங்கிவந்த நாம் இனிப் பரமாசாரியரது அனுக்கிர கத்தின்படி நமது ஸ்வாமிகளை மாணிக்கவாசகர் என்ற பெயராலேயே வழங்குவோமாக. ஆசாரியர் தம்பாக் களைக் கேடடுமகிழ்நது மாணிக்கவாசகர் எனப்போ தநதனைதக்கண்ட மாணிக்கவாசகர் மீண்டும் மீண்டும் அவ்வாசிரியரது அடிமிசை வணங்கி எழுநதுநினறு 'பெருமானே' அடியேன இதுகொளளுந தரத்தனோ? குதிரைககிடுநதவிசை நாயககிடடதுபோல விருக்கின றதே. கடையேனிடத்தில எக்குணங்கண்டோ அடி கள் இப்பெருமபேறளிததது' எனறு வியநதார.

" அதுசெவி யேற்று நெஞ்சநெக் குருகி
யடிக்கடி தாணமிசைப் பணிந்தே
இதுபெறுந் தரதத னோவடி நாயே
னெரிமணிப் பொலன்றவி சொன்று
கதுமென ஞமலிக கிடுவது மியல்போ
கடையனபா லெககுணங கண்டாய
மதுமலர்க் கழுநீா மாலிகைத தடந்தோள்
வளளலே எனப்பணிந் தெழுநதார்."

பின்னும தம்மாசாரியரது திருமுகநோககிப் 'பெரு மானே! அடியேனகொணாந்த பொருள்களையெல்லாம் தேவரீரது திருப்பணிகளிற செலவிடுமாறு அருள்புரிய வேண்டும' என்று பிரார்த்தித்து அனுக்கிரகம்பெற் றுக்கொண்டு வெளியேவந்து திருப்பணிசெய்யவல்லா ரைக்கூவித் தாம்கொண்டுவநத பொருளை யவர்க்கு வாரியிறைத்துச சிவாலயத்தைப்புதுக்குவித்தார்; சிவ தீர்த்தங்கட்குப்படியமைப்பித்தார்; திருப்பெருந்துறை

முநநூறறு வேதியாகளுக திருமணை கட்டுவித்தார்; சைவமுனிவாகள தஙகுதறகுத திருமடங கட்டுவித தார்; ஆலயததே தொணடுபுரியும தொண்டாகட்கு உறையுளமைப்பிததார்; பெருமானுடைய பூசைககு உதவும பொருட்டு திருநநதவனஙகள வைபபிததார்; பெருமானுடைய நித்தியநைமித்திகஙகளகுறைவுறறு நடைபெறுமபொருட்டுவிளைநிலங்களைவாங்கிநலகினர். எஞசிய பொருளைத திருவாலயததுள்ள கருவூலததே சேமிததுவைததுவிட்டுத தாம சிவயோகததே அமாந துவிட்டார். இவவாறு அரசனுடைய பொருளையெல லாம செலவிட்டமையை மதுரையினினறு அவருடன வநதவாகளாகிய பரிசனங்களகண்டு அநதோ! இவா என்ன காரியம செயதுவிட்டனா! வேநதன் விஷய மலலவா? கொண்டகுதிரை எஙகேயென்று பாணடி யன் கேட்டால இவா எனனசொல்லுவாா? எலலாந தெரிநத இவரே இவ்வாறுசெயதால இனி மனுநீதிப படி நடபபோா யாா? எனறு வருநதி மாணிககவாச கரை அடைநது அவரைவணஙகி 'ஸவாமீ வேநதன பொருளை இவவிதமாகசசெலவழிததுவிட்டீரே இனிக குதிரை கொளளுவதெவ்வா' றெனறாகள. அவாகள் தாஙகள உரைததசொனறும மாணிககவாசகர் உண ராமைகணடு இனிஉரைபபதிற பயனிலலை எனறு தங கள இருககையடைநது நாம இதனை உடனே வேநத னுககறிவியாவிடிற குறறம நமதாகும எனறு தீாமா னிததுப் 'பிரமராயர் (அவாகடகு ஸ்வாமிகள மாணிக்க வாசகா என்று படடம பெறறமைதெரியாது) குதிரை வாங்கக கொணடுவநத பொருளை யெலலாம பலவாறு

சிவதருமங்களிற் செலவழித்துவிட்டார்' என்று பாண்டியனுக்குத் திருமுகம்விடுத்தார்கள். அரசன் அதைக் கண்டதும் அதிககோபமுடையவனாக 'உடனே குதிரைகளாவது, கொண்டுபோன பணமாவது கொணர்ந்து தொப்புவிக்க' என்று மாணிக்கவாசகருக்குத் திருமுகம் விடுத்தான.

"வழுதியர் பெருமா னெழுதிய முடங்கல்
வாதவூ ரமைச்சர் கண்ணுற
முழுநிதிக் குவையோ டெய்தினீர் அதற்கு
மொய்பரி கொண்டினீ ரெனிலச்
செழுவிய பரியோ டெய்தலா மின்றேற்
செம்பொனோ டெய்தலா மொன்று
தழுவலீ ரெனின்மேல் வருவது நுமக்குச்
சாற்றவும் வேண்டுமோ கொல்லோ"

அதுபெற்ற அமைச்சர்பிரான் உடனே பெருமானது சந்நிதியடைந்து முன்னே சவுந்தரசாமந்தகன்,

" .. வள்ளலே யார்க்கு ளீந்த [டாயே
குன்றுறழ் நிதிய மெல்லாங் கொண்டெனைப் பணிகொண்
டனற்றிற சேனை யீட்டும் வண்ணம் யாது?"

என்றதுபோலப் 'பெருமானே! நான் கொண்டுவந்த பொருளையெல்லாம் யான் வேண்டியவாறே தேவரீரது திருவாலயத்தும் அடியாரிடத்தும் செலுத்தும் நெறியளித் தருளினீர். பாண்டியனுக்குப் பரிமாக் கொண்டுபோகும் வழியென்ன?' என்றார்.

"என்னு யகனே பொன்னுடை
ரேறே யேறு கொடியுயர்த்த
மன்னு தென்னு பெருந்துறையெம்
மணியே வழுதி பொருளெல்லாம்

நின்ணு லயத்து நின்னடியா ரிடத்துஞ்
செலுதது நெறியளித்தாய்
பின்ஞு னவனுக கென்கொணடு
பரிமாச செலுததப் பெறுமாறே"

உடனே 'அன்பனே' ஒன்றுக்கும அஞ்சாதே. ஆவணி மூலத்தே அருமபரிகொண்டடைவோம. நீமுன்னே மதுரைக்குசசென்று பாண்டியனையடைநது குதிரைகள் ஆவணிமூலத்தன்று வருமென்றுசொல்லு' என்று ஓர் சப்தமுண்டாயிற்று. அதுகேட்டலும மாணிக்கவாசகர் எமபெருமானைப் பணிநது புறவிடைகொண்டு புறப் பட்டுப் பரிசனங்கள் சூழ்நதுவர மதுரை யடைந்து அரண்மனையினுட் போய்ப் பாண்டியனைக கண்டனர். பாண்டியன் தனது மந்திரியாரைக்கணடு மனமிகமகிழ் நது 'குதிரைகள் வருகின்றனவா? பணமகொண்டுவந் தீரா" என்ருன். அதற்கு மாணிக்கவாசகர் 'கொண்டு போன திரவியமெலலாம குதிரைகொண்டு வருவாரக கே கொடுத்திருக்கின்றேன. குதிரைகள் ஆவணிமூலத் தன்று இங்கேவரு' மென்ருர். பாண்டியன் அது கேட்டு மகிழ்நது மநதிரியாரை உபசரித்தனுப்பினுன். மாணிக்கவாசகர் அரசனிடம விடைபெற்றுப் புறப் பட்டுத் திருவாலயத்தையடைநது சுநதரேசுவரரையும, மீனுக்ஷியமமையாரையும அடிபணிநது புறபபட்டுத் தமது திருமனையடைந்தார. இவர் அரசது பொருளை யெலலாம பலவாறு தாமம் செய்துவிட்டார என்ற செய்தி கேடடிருநத சுற்றத்தாரெல்லாம் ஒன்ருகத திரணடுவநது 'ஐயரே' நீரசெய்வ தொன்றும் நன் ருகவில்லை. மநதிரிதொழிலை மேற்கொண்டு அரச

ணிடத்தே ஏவல்புரிவது பிரமாணத்தாமமே யல்ல. அதைமீறி அவ்வழியில் நின்றால் அரசனுடைய நோக்கம் எப்படியோ அப்படித்தான் நடக்கவேண்டும். இது தானே அல்லவா முறை. அரசரியல், அமைச்சு நீதி ஆகிய எல்லாவற்றையும் செவ்வையாக அறிந்த உமக்கு நாங்கள் சொல்லக்கூடியது என்ன விருக்கின்றது. உமது பந்துக்களையும் மித்திரர்களையும் ரக்ஷிக்க வேண்டும் என்னும் குறிப்பு உமக்கு இல்லைபோல இருக்கின்றது. ஆவணிமூலத்தே புரவிகள்வருமென்று உரைத்தீரே, அந்தநாளில் என்னசொல்லுவீர் உம்முடையசெயல் உமக்கே அழகாக இருப்பிறரீ' என்று "இடி மழை வாய்விட்டாற்" போலப் புத்தி கூறினார்கள். அதுகேட்டு மாணிக்கவாசகர் 'நான் பெருமானுக்கு ஆட்பட்டபோதே சுற்றமும் தொடர்பும் நீத்தேன். எனக்கு இன்பதுன்பங்கள் இரண்டும் சரியே. தேகாபிமானத்தைத் தொலைத்துவிட்டேன். எனக்குத் தந்தை, தாய், குரு, ஆரான் எல்லாம் சங்கரனே சிவனடியார்கள் தாம் என் சுற்றத்தவர்கள். பிறகிகள் ஏழுந்தான் என்னகுப்பகை. ஊரில் உள்ளவீடுகளில் சமைத்திருக்கும் சோறெல்லாம் என்னுடையதே; எங்கே வேண்டுமென்றாலும் இரந்துண்பேன். கடல்சூழ்ந்த இந்நிலவுலக மெல்லாம் நான் படுக்கும் பாயல்; எங்கேவேண்டுமென்றாலும் படுத்துக்கொள்ளுவேன். எனக்கு வேண்டிய ஆடை பிறற்றகோவணந்தான்; பீதாம்பராதிகள் வேண்டுமென்பதில்லை பஞ்சருத்திராக்ஷங்கள்தான் எனக்குச் சந்தனபூஷணங்கள் இறப்பு இன்று வரினும் எனக்குச்சம்மதமே, அல்லது

என்றும் இருக்கநேரினும அதுவும் சம்மதமே. பாண்டியன தண்டித்தாலும தண்டிக்கட்டும். உடனே உவகை ஊட்டினும ஊட்டட்டும். பெருமான் எனக்கு சொர்க்கலோக இன்பங் கூட்டினுங் கூட்டட்டும்; அல்லது எரிவாய் நிரயத்தினிடத்தே செலுத்தினும செலுத்தட்டும். ஆனால் இவற்றுள் எது நேரினும எம்பெருமானைமட்டும மறவேன. நமமுடைய கர்மானுபவத்தை மாற்றுவார் யார். அனுபவித்துத் தானே அவற்றைக் கழிக்கவேண்டும்' என்று கூறிவிட்டார்.

ஆவணிமூலத்துக்கு முன்னுள அந்தியமவரை புரவிகள் வாராமையைக்கண்டு ஒருவன பாண்டியனிடத்தேபோய 'அரச' பிரமராயர் கொண்டுபோன பணத்தை விரயம செய்துவிட்டு வந்தார். குதிரை வாங்கவில்லை என்பது ஜகதப்பிரசித்தமாக இருக்கின்றதே. அவர் வார்த்தையை நம்பி யிருக்கலாமா? பொருள் வருமவழியைப்பார்' என்றான. அதுகேட்ட பாண்டியன தன்பரிசனங்கள் சிலரைவிடுத்து மாணிக்கவாசகரைப்பிடித்துவரச்சொல்லி அவரைச் சிறைப்படுத்தி உபத்திரவித்துப் பணமவாங்குமபடி தன் ஏவலாளர் கட்குக்கட்டளையிட்டான. அவர்களும அதுசெய்தார்கள். மாணிக்கவாசகர் மனமவருந்திப் பெருமானைத் தோத்திரித்தார். உடனே பெருமான் காட்டகத்தே யுள்ள நரிகளையெல்லாம உயர்ந்த பரிகளாக்கித் தமது கணங்களைக் குதிரைமள்ளர்களாக்கித் தமமுடன வருமபடி அழைத்துக்கொண்டு தாம அவர்களுக்கெல்லாந் தலைவராக ஓர் அருமபரிமேற்கொண்டு ஆவணி

மூலத்தனறு மதுரையடைநதனா. தனது மநதிரியாா முன குறிபபிட்டபடி குதிரைததிரள் வநதமையறிநத பாண்டியன இவரையடைநது 'அமாததியாதலே! நான ஆயாது அவசரபபட்டு உம்மை உபததிரவித்ததை மன்னியும்' எனறுகூறி உபசரித தழைததுககொணடு அக்குதிரைகளைக காணசசெனறுன். அஙகே குதிரை மளளரது தலைவா பாணடியனுககுததாம கொணடு வநதிருக்கும குதிரைகளின லக்ஷணம முதலியவறறை விவரித்து 'அரச' நீ செய்யவேண்டிய சோதனையெல லாம இனறே செய்துகொள. கயிறு மாறியாயின பின ஒனறுங்கூடாது அபபுறம குதிரை உனனுடை யது. பணம எஙகளுடையது இது எஙகள் வியாபார முறை' எனறனா. அது கேடட பாணடியன அககுதி ரைகள் சூரியனது அஸ்வலக்ஷண நாலிற கூறியவாறு எலலா லக்ஷணஙகளும கொண்டிருககககணடு மகிழ் நது கயிறுமாறிககொடுககபபெறறுன. பரிசனங்களா அவற்றைக்கொண்டுபோய லாயததே சோததாாகள பின்பு பெருமான், மாணிக்கவாசகா முனனிலையாகப் பாண்டியனுககு அனபளிததல கருதியோ அலலது வந்தி என்னும பிட்டுககாரிக்கு அருள்செயவது கரு தியோ அககுதிரைகளெலலாம அனறிரவே பழயபடி நரிகளாகக கழியுமாறு திருவுள்ளஙகொணடார். அன்று பகலில தான வாங்கிய குதிரைகளெலலாம அன்றிரவே நரிகளாக முன்னே லாயததிருநத குதி ரைகளையும் கடித்தெறிநது விட்டோடினவெனறு பா ண்டியன் கேட்டு அதிக கோபமுடையவனுகித்தன் ஏவலாளரை நோக்கி 'அநத எததனைப்பிடித்து வநது

கோபாத்யாய, டா

உபத்திரவித்துப் பணத்தை வாங்குங்கள்' என்றுக்கி யாபித்தான. அவாகள அவ்வாறே போய் மாணிக்க வாசகரைப்பிடித் துபத்திரவித்தாாகள். அவா வருந் திப்பெருமானை ஸ்தோத்திரம் செய்தாா. பெருமான் உடனே வையைநதி பிரவாகிக்குமாறு செய்தனா. வையை பெருகயெடுத்து வெள்ளநீா நகரெலா நிரம்பு தலகண்ட பாண்டியன தனது மநதிரிமாாகளைககூவி ஊரவாகளையெலலாம வீட்டுககோராள் வீதம அனுப் பசசெயது இனறு அததமிககுமுன அணைகட்டி இவ் வெள்ளநீரைத் தடைசெயவியுஙகள எனறு கட்டளை யிட்டான தமமைசசிறைபபடுததி உபத்திரவிததுக கொண்டிருநதவாகள அநத வெள்ளநீாக கலககததில தமமை விட்டகனறாாகளாக மாணிக்கவாசகா சிவால யததையடைநது எமபெருமானைத் தியானிததுககொ ண்டு சிவயோகததிதே அமாநதிருநதாா. அரசன கட் டளைபபடியே மநதிரிகள அவவூாக குடிகளொவ்வொ ருவரும வீட்டிறகொவ்வோா ஆளவீதம அணைகட்டுத லுககாக அனுபபவேணடுமெனறு பறைசாறறுவித் தாாகள எலலாருடைய வீட்டினினறும அவ்வாறே ஆடகள வநது அணைகட்டுதலில வேலை செய்தார்கள். அவ்வூரில ஆருமறறு அனாதையாக இருநத பகதியிற் சிறநத வநதியெனனும பிட்டுககாரிமட்டும தன் பங் குக்கு ஆளனுபபுதறகிலலாமல அதிக வருத்தமடைந் தாள அபபொழுது அணணாநத பெருமான ஓர் கூலியாளாக வநது அவள் கொடுப்பதாகசசொலலிய பிட்டுககூலிக் கிசைநது மண்சுமநதாா. குறிததகாலததில எல்லாரு டைய பஙகும அடைபட்டிருககவும தமமைக்கூலிக்கு

நியமித்த அம்புவின (வநதி) பஙகுமட்டும அடைபடா மலிருககககணடு பாணடியன கோபிததுததமமை அடிககப பெருமான, தம கையிலிருநத ஒரு கூடை மணணை உடைபபிறகொட்டி மறைநதனா ;. உடனே கரையானது மலைபோலுயாநது உடைபபடைபடடது. பெருமானமுதுகிறபட்ட அடி அடிததபாணடியன முதுகிறபடடது. அவையிலிருநத மநதிரி பிரதானி

[இததிருவிளையாடலகளைக கீாததிததிருவாகவலில,

' அரியொடு பிரமற் களவறி யாதவன
நரியைக குதிரை யாககிய நன்மையும
மதுரைப பெருநன மாநக ரிருநது
குதிரைச சேவக னாகிய கொளகையும
ஆஙகது தனனி லடியவட காகப
பாஙகாய மணசுமந தருளிய பரிசும "

என்றவரிகளும, திருபபாணடிபபதிகததில,

[ஞெங்

" சதுரை மறநதறி மாலகொளவர் சாாநதவா சாற்றிசசொன
கதிரை மறைததனன சோதி கழுககடை கைபபிடிசதுக
குதிரையின மேலவநது கூடிடு மேறகுடி கேடுகணடீா
மதுரையா மனனன மறுபிறப போட மறிததிடுமே "

என்ற திருப்பாசுரமும, திருவமமானையில,

" பண்சுமநத பாடற பரிசு படைததருளும்
பெண்சுமநத பாகததன பெமமான பெருநதுறையான
விணசுமநத கீாத்தி வியனமண டலததீசன
கண்சுமநத நெற்றிக கடவுள கலிமதுரை
மண்சுமந்து கூலிகொணடுக கோவான மொததுண்டு
புண்சுமநத பொன்மேனி பாடுதுஙகா ணமமானாய்."

என்றதிருப்பாசுரமுமாகிய திருவாசகஙகளாலறியலாம.]

முதலிய பரிசனங்களின முதுகுகளிறபட்டது உலகைத் தேயுள்ள எலலா உயிாகளினமீதும படடது. அம்புவா னவள் விமானததின் மீதாாநது கைலாசம சென்றுள. தான் அடிதத அடி தன முதுகினும சூழ இருநதவாகள் முதுகுகளினும படடதும, அனேகஙகூடை மண்கொட் டினும அடைபடாககரை ஒரு கூடை மண்ணுல் அடை பட்டதும, அம்புவானவள விமானமூாநது செலலுத லும ஆகிய இவறறைபெலலாம பாண்டியன் பாாததுக கலஙகினுன். உடனே பெருமான 'அரச' வாதவூரமைச சன உன பொருளை யெலலாம நமக்கும நமமடியார்ககு மே உபகரித்து அளவிலலாத புண்ணியத்தை உனககு ஈட்டிததநதான். எபபொருளினும பறறெனபது சிறி தும இலலாதவன் அவனே உபததிரவிததாய. அதறகா கக காடடகததேயுள்ள நரிததிரளையெலலாம பரித திரளாககிக கொணடுவநது கொடுததோம. உன் பொ ருளுக் கேறபக குதிரைகளைக கயிறு மாறிததரப்பெற றுசசெனறும பினனும அவவமைசசனை உபததிரவித் தாய. ஆதலால வையை பெருக்கிடப் பாாததேம. எமமிடத்தே அனபுடைய அம்புவை நமமுலகடையச செயதோம. இனி அவ்வமைசசனை அவன சிததத தினபடி செலலுமாறு விட்டுவிடு' என்று ஆகாயவாணி யால் உரைததருளினுா. அதுகேட்டுப பாண்டியன் 'அநதோ' என்செயதோம்" என்று பெரிதுளம்வருந் தித் தனது அமைசசரைததேடி அடிபணிந்து 'ஐயரே' அடியேன் அறியாமையினுல் தேவரீர்க்குச செய்த பிழைகளை க்ஷமித்தருளி இத்தேசத்தின் ஆட்சியைக் கைககொண்டு எம்குடிமுழுது மாண்டருளவேண்டும்'

என்று பிரார்த்தித்தான். அதுகேட்ட மாணிக்கவாசகர் 'மன்னா மன்ன! நான் உம்மைச் சார்ந்தகாரணத்தினாலேயே பகவானுடைய திருவருளுக்குப் பாத்திரனானேன். நீ எனக்குச் செய்தபிழை யொன்றுமில்லை' என்றுரைத்துப் பிறஉடைகளையெல்லாம் நீத்துவிட்டுக் கவுபீனதாரியாகப் புறப்பட்டார். பாண்டியன் தொழுது மீண்டு சிவாலயத்தடைந்து, பெருமான் சந்நிதியிற்போய் நின்று, 'உலகமெல்லாமுடைய பெருமானே! திருமுடியிலே அடையாளம் படும்படியாக ஒருவனடித்தவிறற்பூம்பும் ஒரொப்பற்ற தொண்டன் எறிந்த கல்லும் போல அடியேன் வெகுண்டடித்த கைப்பிரம்பி னடியையும் தேவரீர் தருமைத்திருமேனி தாங்கியதோ? தேவரீரது முதுகைநோக்கி நானடிக்க உலகத்துள்ள எல்லார்மீதும் பட்டஅடி என் முதுகினும் பட்டதே! அடியேனும் தேவரீர்க்குத் திருமேனி யாயினேனோ? அமைச்சர் பெருமானைத் தேவரீரது தொண்டரென்றறியாது உபத்திரவித்து விட்டேனே! மாயாவிருத்தியினுன மயங்கி அருந்தவரை ஆயாது வருத்திய நான் அருநரகில் வீழ்ந்தழியாதபடி அப்பெரியோருடைய தன்மையெல்லாம் அடியேனுக்குத் தெளிவித்த தயாநிதியே! தேவரீரது பெருங்கருணைக்குக் கைம்மாறு யாதுளது? தத்வஜ்ஞானமுடையோர்கள் வேதவிதிப்படி செய்யும் யாகத்திடை தேவரீர்க் கூட்டும் அவிசினும் பார்க்க இவ்வந்தியிடும் பிட்டுக் கழி சுவையுடையதோ? சவுந்தரபாண்டியனா யிருந்துலகமுழுதும் ஆண்டபெருமானே! தாயில்லாத தேவரீர்க்கு இவள் ஒரு தாயஆயினளோ? நரிகளையெல்லாம் பரிக

ளாங்கித் தேவரீரே எழுந்தருளி யிருக்கவும் அவ்வரு மைத் திருமேனியை, அது அடைந்தாரது பாசநீக்கி ஆட்கொள்ளுந் திருவுருவம் என்றறிந்துய்யாது பரி யாளை பிடித்தலைந்தேனே! அன்னையொத்த பெரு மானே! அடியேன் அறியாமை மீதூர்ந்து இயற்றிய பிழைகளை யெல்லாம் பொறுத்தாட்கொள்க' எனப் பலவாறு துதித்து வணங்கிப் புறவிடைகொண்டு அரண் மனையடைந்தான்.

எல்லாருங்காணத் துறவுகொண் டெழுந்தவராகிய மாணிக்கவாசகர் சுந்தரேசுவரரையும் மீனாக்ஷித் தாயாரையும் வணங்கிப் புறப்பட்டுத் திருப்பெருந்துறை யடைந்து குருந்த நிழலில் எழுந்தருளிய ஆசாரியரைத் தேடினார். அங்கே அவரும் அடியவர்களும் இல்லா திருப்பதுகண்டு, அவ்விடம் விட்டுப் பிரிந்தார்கள் என்றுணர்ந்து ஐயகோ என்றழுதரற்றினார். அவனி யிடையே வீழ்ந்தார், மீண்டும் எழுந்தார்

"மண்ணாதி யாறாறு மனந்துழாவித் தடுமாறிப்
புண்ணாகி யென்னகத்துத் தழலகின்றேனைப் போதவருட்
கண்ணா லவைமுழுதுங் கரைய நோக்கி யானயானென்ன
றெண்ணா வென்னைத்தந்தா யெங்குற் றாயோ வெந்தாயே"

"மாசாய மறைக்குமமல வலியும் நானும் வேறின்றி
யாசாவி காரமல மாயி னேனைப் பொருட்படுத்திப்
பேசாத வின்புருவி னின்றே னென்னைப் பின்வைத்த
வீசா வென்னையிங்கிட் டெங்குற் றாயோ வெந்தாயே"

என்று பலவாறுகூறி யிரங்கினார். பின், படிப்போர் "கருங்கன் மனமுங்கரைக்"குந்தன்மைத்தாகிய வாசகம

வகுப்பாராகி "நமச்சிவாய வாழ்க' என்றெடுத்து ஈரா
தமக்கியல்பான திருநாமம் வாழ்கவென வாழ்த்தினார்.
அதன்பின் அற்புதப்பத்து, அதிசயப்பத்து, குழைத்த
பத்து, சென்னிப்பத்து, ஆசைப்பத்து, வாழாப்பத்து,
அடைக்கலப்பத்து, செத்திலாப்பத்து, புணர்ச்சிப்பத்
து, அருட்பத்து, திருவார்த்தை, எண்ணப்பதிகம் திரு
ப்பள்ளியெழுச்சியாதி பலவும் பாடியுருகினார். உட
னே பெருமான் அடியார்கூட்டமுடை சூழ இடபவாக
னரூடராக விசும்பிடையே எழுந்தருளிச் சிவாக்கினி
உண்டாகுமாறு செய்து, அதனிடையே அடியார்களைப்
புகுமாறு கடைக்கணித்தருளினார். அவர்கள் அவ்வா
றே புகுந்து சிவகணங்களாக அமர்ந்தார்கள். பின்பு
மாணிக்கவாசகரை நோக்கி 'அன்பனே' தில்லைக்குவா'
என்றுரைத்து மறைந்தருளினார். அதுகண்ட மாணிக்க
வாசகர் 'எம்பெருமான் என்னைத் தில்லைக்குவா என்று
வைத்தருளினாரே, திருவுள்ளம் யாதோ' என்று இர
ங்கி "மெய்தானரும்பி" என்றெடுத்து விரைவாக ஒப்
பற்ற திருச்சதகத்தைப் பாடிப் பெருமானைப் பணிந்து
புறவிடை கொண்டு திருவுத்தரகோசமங்கையை யடை
ந்தார். அங்கே நமது சுவாமிகள் "கடையவனேனை"
என்று தொடங்கி நீத்தல்விண்ணப்பம் அருளிச்செய
ப் பெருமான் மகிழ்ந்து குருந்தமாவடிவங்காட்டின
ராக, அன்போடு பணிந்து புறப்பட்டுப் பாண்டியிலுள்ள
பிறதலங்களையுஞ் சேவித்துக்கொண்டு சோழநாட்டு
இலுள்ள திருவிடைமருதூர் * சென்று பெருமானைப்

---

* திருப்பெருந்துறையில் அருளிச்செய்யப்பட்டதென்
னப்படுகின்ற திருவேசறவு என்னும் பதிகந்தான்

பணிந்து புறப்பட்டுத் திருவாரூரடைந்து திருப்புலம்பல் ஓதிப்பணிந்து புறப்பட்டுச் சீகாழி அடைந்து பிடித்தபத்து அருளிச்செய்து பணிந்து அந்நாட்டிலுள்ள பிறதலங்களும் சென்று தரிசித்துக்கொண்டு நடுநாட்டையடைந்து திருவெண்ணெய்நல்லூராதி க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு திருவண்ணாமலையடைந்தார். அங்கே திருவெம்பாவை, திருவம்மானை, என்பவற்றையருளிச்செய்யப் பெருமான் மகிழ்ந்து தமது குருந்தமர் கோலங்காட்டப் பணிந்து போற்றிப் புறப்பட்டுத் தொண்டை நாட்டிலுள்ள காஞ்சி காளத்தியாதி க்ஷேத்திரங்களைத் தரிசித்துக்கொண்டு கழுக்குன்றையடைந்தார். அங்கே பெருமான் தமது குருந்தமர் கோலங்காட்டக் கண்டு ஆனந்த பரவசராய்ப் "பிணக்கிலாத பெருந்துறைப் பெருமான்" என்று தொடங்கித் திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம் அருளிச்செய்து வணங்கி, ஆண்டவர் தம்மைத் தில்லைவாவென் றருளியா பித்தது நினைந்து உடனே புறப்பட்டுப் பனமலையும் காடுங்கடந்து தில்லையடைந்தார். அங்கே யடைந்து கண்டவுடன் கண்டபத்து அருளிச்செய்து வணங்கினார் பின்பு திருக்குலாப்பத்து, கோயின்மூத்த திருப்பதிகம், கோயிற்றிருப்பதிகம், கீர்த்தித்திருவகவல், திருவண்டப்பகுதி, போற்றித்திருவகவல், திருப

'மருவினிய மலர்ப்பாத மனத்தில்வளர்ந் துள்ளுருகத்
தெருவுதொறு மிகவலறிச் சிவபெருமா னென்றேத்திப்
பருகியவென் பரங்கருணைத் தடங்கடலிற் படிவாமா
றருளெனக்கிங் கிடைமருதே யிடங்கொண்ட வம்மானே'

என்ற பாசுரங் காணப்படுகின்றது தனியாக வேறு திருவாசகம் காணப்படவில்லை

பொற்சுண்ணம், திருத்தெள்ளேணம், திருவுந்தியார், திருத்தோணோக்கம், திருப்பூவல்லி, திருப்பொன்னூசல், திருக்கோத்தும்பி, அன்னைப்பத்து, குயிற்பத்து, அச்சப்பத்து, திருத்தசாங்கம் ஆகிய இவற்றைப்பாடிப் பெருமானது அனவரததாண்டவத்தை யானந்தத் தோடு தரிசித்துப் பணிந்துகொண்டு அத்தலத்தே ஓர் பர்ணசாலையிற்றி யதனிடத்தே யமர்ந்தினிதிருந் தருளினர்.

அக்காலத்தே தில்லைவனத்தைச் சார்ந்த தவசி யொருவர் ஈழநாட்டுக்குச்சென்றார். அவர் எப்போதும் 'திருவம்பலம் செம்பொன்னம்பலம்' என்றேசொல்லிக் கொண்டிருக்கும் தமவழக்கப்படி அங்கேயும் 'திரு வம்பலம்' என்றார் அந்நாட்டில் பௌத்தசமயம்பெருகி யிருந்தது. அந்நாட்டரசனும் பௌத்தன். அப்பௌத்தர் கள் இத்தவசி 'திருவம்பலம்' என்றுரைத்ததைக் கேட்டுத்தம அரசனிடத்தே போய் 'அரசனே! இவ்வூ ரகருள்ளே ஒருத்தன் வந்திருக்கின்றான். அவன் சாம பலப்பூசி ருத்திராக்ஷங்களைப் போட்டுக் கொண்டிருக் கின்றான். வீடுதோறுஞ்சென்று பிச்சையெடுத் துண் ணுகின்றான். அவன் தான நின்றாலும இருந்தாலும கி டந்தாலும எப்போதும 'செம்பொன்மன்றம்' என் றவாரத்தையே சொல்லுகின்றான்' என்றார்கள்.

"ஒற்ற மிலதி ருத்த ஞமொ ருத்த னிங்கு காக்குளா
ன்றக லங்க லக்கு மாலை நாளு முண்பதையமே
நிற்கி னுமமி ருக்கி லுங்கி லாவு செம்பொன் மன்றெனுஞ்
சொற்கிளந்து ரைக்கு மென்று சொல்லி முனவ ணங்கினார்'

அதுகேட்ட மன்னவன் 'அவனை யிங்கழைமின்' என்றான். அவ்வாறே தூதர் சென்றழைக்க அத்தவசி 'நலந்தீது எதிலும் யாதொரு சம்பந்தமுமின்றிப் பிச்சையெடுத்துண்பதொழிந்தொன்றுங் கருதாருடன் வேந்தனுக்கென்ன கருமமுண்'டென்றார். 'பிச்சையெடுத்துண்பாருயிரையும் போற்றுபவன் மன்னனாதலால் நீர் வருதல் வேண்டும்' என்று அத்தூதர் உரைக்க அத்தவசி உடனே எழுந்து அரசவையடைந்து 'பொன்னம்பலம்' என்றுகூறியுட்கார்ந்தார். அதைக்கண்டப யுத்தமன்னன் அத்தவசியை நோக்கி 'நீர் இப்போது பொன்னம்பலம் என்றுரைத்த காரணம் யாது?' என்றான். அதற்குத் தவசியார் அரசனை நோக்கி 'அரசனே! புகழ்த்தங்கிய சோழநாட்டில் புலியூர் என்றொரு க்ஷேத்திரம் இருக்கின்றது. அது முன்னே தில்லைவனமாக இருந்தது. புவனத்திலுள்ள தலங்களிலெல்லாம் அதுவே பூர்வத்தலம்; மூலஸ்தானமாக விளங்கும் அத்திவ்ய க்ஷேத்திரத்திலே சிவபெருமான் அனவரதமும் ஆனந்தத்தாண்டவம் செய்தருளுவார். அங்கே மனுச்சக்கிரவர்த்தியின் புதல்வனாகிய இரணியவர்மச்சக்கிரவர்த்தியின் தேகத்தேயிருந்த குட்டநோயை நீக்கிப் பொன்னிறமான திவ்ய தேகத்தைக்கொடுத்த சிவகங்கை என்னும் தீர்த்தமிருக்கின்றது. எவ்வகையினராயிருப்பினும் ஒருவர் அத்தீர்த்தத்தின் மூழ்கிப் பெருமானது பஞ்சகிருத்தியத் தாண்டவத்தைத் தரிசனம் பண்ணினால் அவர்க்கு முத்தி கிடைக்கும் என்பது நிச்சயம். தம்மையடைவார்க்கு முத்தி கொடுக்குந் தேவர் தாமே என்பதற்கறிகுறியாகப் பெருமான்

வீரக்கழலணிந்து அங்கே கொடியும நாட்டித் தாண்டவம புரிகின்றார் கொடிய பாவிகளாக வுள்ளவாகளுங கூட ஒருமுறை அனபோடு 'பொன்னமபலம' என்றுரைபபாாகளாயின அவாகட்குச சகலபாககியமுஞ சிததிககும பொன்னமபலமென்று ஒரு முறை சொனஞல அது மகாமநதிரமாகிய பஞசாக்ஷரததை இருபததோராயிரததறு நாறு முறை செபிததலுககுச்சமம. ஆதலிற சொனனேன' என்று கூறினா அபபோது அசசபையில பிடகநால மூன்றுமறிந்து நானகு குறறமும நீங்கிச சீலமைநதுந தரிததுக காமாதியாறும இநதிரியங்களைநதையும அடக்கிய இயலபுடையவனாகிய பஞசகநதமுங கெடுவதே முததியென்று காட்டும பவுததாசாரியன உடகாநதிருநதான. அவன அத்தவசியின வாாததையைக கேட்டுப பிடக மூன்றையும அருளிசசெயத கடவுளையன்றியும வேறே கடவுள உலகத்தே உண்டெனககூறலாமா எனககோபிதது 'யான இன்றே புறப்பட்டுத் தினமூனறிற றில்லை யடைந்து அங்குள்ளாரோடு வாதிட்டு வென்று, அவாகள கடவுளின காலிலுள்ள வீரககழலையும அங்கே நாட்டியிருககும கொடியையும துணிதது அத்தில்லையை நமது போதிநிழறகீழ் எழுநதருளும பெருமானது பள்ளியாகசசெயது விரைவின மீளவேன' என்று சபதங கூறித தனது பரிசனங்கள் தனனைசசூழ்நதுவரச சிவிகையேறிப் புறப்பட்டான. அவர்கள் மனனனும தனது ஊமைப்பெண்ணையும உடனழைததுக்கொண்டு புறப்பட்டுப பவுத்தாசாரியனோடே சோழநாட்டடைநது தில்லையைசசோநதான. இவாகள் கூடி வநதிருததலைக

கண்ட தில்லைவாழந்தணர் முதலியோர் திருநீறணி யாத அவர்கள் கோலத்தைக்கண்டஞ்சி 'நீங்கள் இந்த திவ்ய க்ஷேத்திரத்தே இருக்கலாகாது; நீங்குங்கள்' என்றார்கள். அதற்கு அப்பவுத்தாசாரியன் 'நாங்கள் உங்கள் சைவத்தை நிராகரணஞ் செய்து எங்கள் பவுத்தத்தை ஸ்தாபனஞ்செய்ய வந்திருக்கின்றோம். ஆதலால் அது செய்தபின்பல்லாது நீங்கோம்' என றான். அது கேட்ட தில்லைவாழந்தணர்கள் 'இன்றிங் கிரு; நாளை உன் மதத்தைத்திரஸ்காரம் பண்ணிவிடு கின்றோம்' என்று கூறி அதிக வியாகூலமுடையார்களா கத் தங்கள் மன்னனாகிய சோழனைத் தில்லைவந்து சேரு மாறு அவனுக்குத் தூதனுப்பிவிட்டுப் பகவானைத் தியானித்துக்கொண் டுறங்கச்சென்றார்கள். அன்றிர வில் பெருமான் அத்தில்லைவாழந்தணர்களெல்லோ ருடைய கனவிலுந்தோன்றி 'நீங்கள் நாளை இவ் வூர்க்கு வெளியே பாணசாலையில் யோகத்தமர்ந்திருக் கும் அன்பனிடம் போய் மாணிக்கவாசகா! என்று விளித்துப் புத்தரோடு வாது செய்யுமாறு யாம் கூறிய தாகச்சொல்லி, அழைத்து வாருங்கள் அவன் அவர் களை வெல்லுவான்' என்று திருவாய் மலர்ந்தருளினார். விடிந்தவுடனே அவ்வந்தணர்களெல்லாரும் ஒருங்கு கூடிப்பெருமானது திருவருளை வியந்து ஊர்க்கு வெளி யே இருக்கும் பாணசாலையை அடைந்து அன்பரை வணங்கி மாணிக்கவாசகரே' என்றழைத்துப் பெரு மான் கூறியதை விண்ணப்பித்தனர். தமக்குப்பெரு மான் மாணிக்கவாசகர் எனப் பேர்தந்தது தமக்கும் பெருமானுக்குமேயன்றி இவ்வுலகத்துள்ளார் ஒரு

வருக்குந் தெரியாததாதலினாலே அவ்வாறு பவுத்தரோடு வாது புரிய வேண்டுமென்பது பெருமானது திருவுள்ளப்பாங்கே என்றெண்ணித் திருவாலயத்தை யடைந்து பெருமானை வணங்கி யநுஜ்ஞைபெற்று வீற்றிருந்தார். இதற்குள்ளாகத் தில்லைவாழந்தணர்கள் விரும்பியபடி சோழராஜனும் வந்து சேர்ந்தான். பின் மாணிக்கவாசகர் சோழராஜன், ஈழராஜன், தில்லைவாழந்தணர் முதலினோர் முன்னிலையில் பவுத்தாசாரியனுடன் சாஸ்திரவாதஞ் செய்து வென்றார். அதுகண்ட ஈழராஜன் 'யான் இச்சாஸ்திர வெற்றியை ஏற்கேன். இருசமயத்தவர்களில் யார் என்மகளுடைய ஊமைத் தன்மையைப் போக்குவாரோ அவர் சமயமே மெய்ச் சமயமாக்கருதுவேன்' என்றான். அதைப்பவுத்தாசாரியனும் அவனைச்சார்ந்த பவுத்தர்களுங்கேட்டு அரசன் தம் சார்பைவிட்டகலாமை கருதித் தம் சமயநூல்களிற் கூறப்பட்ட பலவகை மந்திரங்களையும் ஜெபித்துப்பார்த்தார்கள்; ஒன்றும் பயன் படவில்லை. அதுகண்ட சோழன் எமது குருவால் இவ்வூமைத்தன்மை நீங்கினால் உங்களுக்கு என்ன தண்டனை செய்யலாம்? என்று கேட்டான். அதற்கவர்கள் 'அவ்வாறு அப்பெண்ணின் வாய் திறக்கப்படின் எங்களை யெல்லாம் செக்கிலிட்டுத் திரிக்கலாம்' என்றார்கள். உடனே சோழன் மாணிக்கவாசகர் திருமுன்பு சென்று 'ஸ்வாமீ! தேவரீர் இக்கன்னியின் ஊமைத்தன்மை தீர்த்துச் சத்தியமார்க்கமாகிய சைவத்தின் மேன்மையைத் தாபிக்கவேண்டும்' என்று பிரார்த்தித்தான். மாணிக்கவாசகரும் அதற்கிசைந்து அப்பொற்கொடிமடந்தை

பின கரததே திருநீறு கொடுததது, முன்னே அபபுத்த தனகூறிய நிநதைகளை யெலலாம முறையே வினவ அவறறுககெலலாம அபபெணதொடி விடைகொடுத தாள. அதுகணடு எலலாரும ஆனநதககடலிடை மூழ்கிஞாகள. நமது ஸ்வாமிகள அசசமபாஷணையைத தொகுதது வினவிடையாகத திருசசாழல அருளிச செயதாா. பவுததாகளை யெலலாம அவாகள முன னோநதவாறே சோழன தணடனை யியறறினன். அப் பவுததருளளே சிலா தஙகள சீவரபபோாவையைதீ யிடை வீசிவிடடுத திருநீறு தரித்துச சைவாகளாயி ஞாகள ஈழமனனனும சைவனுகி மாணிககவாசகரை யடிபணிநது பின் சிவதரிசனஞசெயது வணஙகிததன னுடுசேர்நதான. மறறவாகளுந தததமிட மடைந தாாகள. மாணிக்கவாசகர் திருபபடையாடசி, திருப படை எழுசசி, அசசோப்பதிகம, யாததிரைபபதது, இவறறையருளி முனபோலப பாணசாலை யடைநது பரஞசுடரைத தியானிததபடியே சிவயோகத தமாந திருநதாா. அமபலததாடுமே ஐயா ஒருநாள பிராமண கோலததுடன ஏடும எழுததாணியும கையில எடுத துககொணடு மாணிககவாசக சுவாமிகள இருககுமிடத தை அடைநதாா அவரை மாணிககவாசகா நோககி 'அநதணரே! நீா யாா?, என்று கேட்க, அவா நான பாண்டிய தேசததிலுளள திருப்பெருந்துறையில் வசிப போன' எனறுா. வநத காரிய மெனனவெனறு மா ணிககவாசகர் கேடக, அவா 'வாதவூா இறைவரே' நீா எமபெருமான மீது பாடியிருக்கும இனியபாடலகளை எழுதிககொணடு போக வேணடிவநதேன. தயை

செய்யவேண்டும்' என்றார். அதுகேட்டு மாணிக்கவாசகர் அகமிக மகிழ்ந்து "நமசிவாயவாழ்க" என்று தொடங்கும் கலிவெண்பாவை முதலாவது கூறித் தம்பாக்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வர வேதியக்கோலங்கொண்ட பெருமான் அவற்றை எழுதிமுடித்து அவரை நோக்கி 'ஐயரே' தேவரீரது வாக்குமிக இனிமையாக இருக்கின்றது. அவ்வாக்கால ஸ்ரீ நடராஜப்பெருமான் மீது ஒரு கோவைசொல்லவேண்டுகின்றேன்' என்றார். அதுகேட்டு மாணிக்கவாசகர் மகிழ்ந்து சொல்லிக் கொண்டுவர மறையோர்கோலங் கொண்ட பெருமான் அவற்றை எழுதிமுடித்து இறுதியில், 'மாணிக்கவாசகன் சொல்ல அம்பலவாணன் எழுதியது' என்று வரைந்து அவ்வேட்டைக் கட்டிக் கொண்டு உடனே மறைந்துபோனார். அதுகண்டு மாணிக்கவாசகர் பெருமானே இவ்வாறு செய்தது? என்று மயங்கினார் புத்தகத்தோடு மறைந்த பெருமானார் அவ்வேட்டுக்கு கைகாப்பிட்டு அதனைப் பஞ்சாட்சரப்படியின் மீதிட்டார். டார்த்த தில்லைவாழந்தணர் முதலியோர் அதனை எடுத்தவிழ்த்து நோக்கி ஆதிமுதற்கொண் டந்தம்வரைக்கும் ஒரு முறை பார்த்து, மாணிக்கவாசகன் சொல்லச் சிற்றம்பலமுடையான் எழுதிய தென்பதையுங்கண்டு ஈதென்ன அற்புதமென்றங்கை யேந்தித் தலைமேற்கொண்டார். அவர்கட்குண்டாகிய மகிழ்ச்சியை யாரளக்கவல்லார்? அவர்கள் அவ்வேட்டைப் பொற்சிவிகையின் மீதேற்றிப் பலவகை வாத்தியங்களு முழங்க மாணிக்கவாசகர் திருமுன்பிற் போய் அவ்வேட்டை வைத்து 'ஸ்வாமி'

இது தேவரீருடைய பாடல். இதனை எழுதினார் எம பெருமான' என்று விண்ணபபித்தாாகள. மாணிக்க வாசகரும ஆனந்த பாஷ்பமபெருக அதனைக்கண்டாா. தில்லைவாழநதணாகள 'இததிருமுறையின பொருளை எங்களுககு அருளிசசெய்யவேணடு' மென்றாாகள். அதறகு மாணிககவாசகா 'அதனை நாம திருசசபையினி டததேவநது சொலவோம' என்று புறபபடடுத தில்லை வாழநதணர் சூழ்நதுவரசசென்று திருசசபையடைந து 'இதோ பஞசகிருததியததாண்டவம செயதருளு கின்றாரே இவாதான் இநநூறகுப் பொருளாவா'ரென றுரைததுப பெருமானுடன் கலநதருளினாா.

இவ்வாறாக நமது திருவாதவூரடிகள் பெருமானது திருவடி நீழ லடைநதருளினாா. அபபோது அவாககு வயது முபபததிரண டென்கினறாாகள். ஸ்வாமிகள அருளிசசெயத திருவாசகம போல ஓதுவாா மனத தை உருகக வலலது வேறெனறிருநததில்லை. இவ வுணமை கருதியே

"திருவா சகமிங் கொருகா லோதிற்
கருங்கல் மனமுங் கரைந்துகக் கண்க
டொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர் பாய
மெய்மமயிா பொடிபப விதிர்விதிாப் பெய்தி
யனப ராகுந ரன்றி
மனபதை யுலகின மற்றைய ரிலரே"

என்றாா ஸ்ரீ சிவபபிரகாசா.

"மனங்கரைதது மலங்கெடுக்கும வாசகம" என் றாா மனோனமணி நூலாசிரியா. "திருவாசகத்துக் குருகாதான ஒரு வாசகததுககு முருகான்" என்று

ராபழமொழியும் வழங்குகின்றது ஞானமே திருமே
னியாகக் கொண்டெழுந்தருளி யிருக்கும் பெருமான
றனது அருமைத் திருக்கையா லெழுதிய திருவேட
டை எடுத்துக்கொண்டு தம்மை யடைந்து அவற்றின
பொருளருளுமாறு வேண்டிய தில்லைவாழ்ந்தணாகளை
நோக்கி நமது ஸ்வாமிகள் 'இவற்றுக்குப் பொருளா
வார் பஞ்சகிருத்தியதாண்டவஞ் செயதருளும் பெரு
மானுரே' என்று மட்டும் கட்டளையிட்டு மறைந்தருளி
னா; ஆதலின திருவாசகத்துப பொருளகாணப புகல
சரியனறெனச சிலா கருதுகினறாகள. அது சரி
யனறு. எதையும் பொருளறிந்தோதலே சிறபபு
டைத்தாம. பொருளறியா துரைககினும புண்ணிய
மெயதும் எனபாருளராயினும பொருளறிந்துரைதத
லில ஆனந்த மதிகம என்பதில எனனதடை? தில்லை
வாழ்ந்தணாகள் கேட்டபோது ஸ்வாமிகள்கருதது
அவ்வந்தணர்கட்குப் பொருளுரைததுக்கொண்டிருந்த
தலினுஞ் சிறந்த ஒன்றினிடததே தீவிரிததிருந்தமை
யின் 'இவற்றுக்குப் பொருளாவாா சிவபரஞ் சுடரே'
எனச சுருககத்தில விளககியருள நோ்ந்ததே யனறி
வேறனறு. ஆயின் வேண்டிய கருவிநூலுணாசசி
யின்றி மனம்போனபடி விபரீதாாததங் கறபிததல
கூடாது திருவாசகததிறகு ஆனந்தக்கூத்தர் எனபார்
ஒருவர் இயற்றிய சிறறுரை யொன்றும திருபபோரூர்
சிதம்பரசுவாமிகள் இயற்றிய பேருரை யொன்றும
அங்கு மிங்கும் உலாவுகின்றன. திருவாய்மொழி
யாதிகட்கு ஏற்பட்டிருக்கும் வியாக்யானங்கள்போல
இத்திருவாசகாதிகட்கு சைவசித்தாந்த ப்ரஜ்ஞாவான்

களால் தக்க வியாக்யானங்கள் ஏற்படாமற்போனது ஒரு பெருங்குறை. இத்திருவாசகம் பரம அபரம எனனும இருதிறக் கிரியைகளிலும சைவர்களால பத்தி சிரத்தையுடன் ஓதப்பட்டுவருகின்றது

ஸ்வாமிகள் உரைக்கப் பெருமான் தமது அருமைத்திருக்கையால் எழுதிய மற்றொரு நூல் திருக்கோவை. இது தமிழ் மொழிக்கே சிறப்பாக உள்ள பொருளிலக்கணத்துக் கிலக்கியமாக அமைந்துள்ளது. இவ்வாறு கருதிக் கண்ட பொருள் சிற்றின்பப் பொருளெனபர். இதற்குப் பேரின்பப் பொருளும உண்டு. அப்பொருளில கிளவிகளும கொளுக்களும குறிக்கப்பட்டிருக்கின்றனவே யன்றி அப்பேரின்பப் பொருள் முறையே விவரிக்கப்பட்ட உரையொன்றும காணப்பட்டவில்லை. அது காணுதல மிகஅரிது பேராசிரியரும,

"பரம காரணன் றிருவரு ளதனாற்
றிருவாத வூர்மகிழ் செழுமறை முனிவா
ஐம்பொறி கையிகந் தறிவா யறியாச்
செம்புலச் செல்வ ராயின ராதலி
னறிவனூற பொருளு முலகநூல் வழக்குமென
விருபொருளு நுதலி யெடுத்துக் கொண்டனர்
ஆங்கவ் விரண்டனுள்

ஆகமநூல் வழியி னுதலிய ஞான
யோகநுண் பொருளினை யுணர்த்துதற் கரிது"

என்றார். இப்பேராசியர் இதன் சிற்றின்பப் பொருளை நன்கினிது எடுத்து விளக்கி யிருக்கின்றார். இவ்வுரை நச்சினார்க்கினியர் பேரால் வெளிப்பட் டிருக்கின்றது.

அஃது நச்சினார்க்கினியர் இயற்றிய தன்று. பேராசியர் என்றோர் சிறப்புப்பெயர் அருநூல்கள் பலவற்றிற்கும் உரைகண்ட நச்சினியர்க்கிருத்த லாகாதோ எனின் ஜீவகசிந்தாமணியுரைச் சிறப்புப்பாயிரத்தில்,

"நல்லறி வுடைய தொல்பே ராசான்
கல்வியுங் காட்சியுங் காசினி யறியப்
பொருடெரி குறுந்தொகை யிருபது பாட்டிற்
கிதுபொரு ளென்றவ னெழுதா தொழிய
விதுபொரு ளென்றதற் கேற்ப வுரைத்துந்
தண்டமிழ் தெரித்த வண்புகழ் மறையோன்"

எனப் பேராசிரியர் குறுந்தொகையுள் பொருள் எழுதாதுவிட்ட இருபது அகவற்பாக்களுக்கும் பொருள் எழுதி உலகுக் குபகரித்தோர் என நச்சினார்க்கினியரைச் சிறப்பிக்கின்றமையின் அப்பேராசியர் நச்சினார்க்கினியரின் வேறாயினார் ஒருவர் என்பது திண்ணம். இனி நச்சினார்க்கினியர்தாமே தாமியற்றிய தொல்காப்பியப் பொருளதிகார உரையில் அகத்திணையியலில் "உள்ளுறை யுவமம்" என்ற நாற்பத்தாறாஞ் சூத்திரத்தின்கீழ்,

"யானே ஈண்டை யோனே யென்னல
னேனல் காவலர் கவணொலி வெரீஇக்
கான யானை கைவிடு பசுங்கழை
கானக நாடனொ டாண்டொழிந் தன்றே"

"என்னும் இக்குறுந்தொகைபோல வருவனவும் இச்சூத்திரத்தான் அமைக்க. பேராசிரியரும் இப்பாட்டின் மீனெறிதூண்டி லென்றதனை ஏனையுவம மென்றார்" என்றும் களவியலில் "நாட்ட மிரண்டும்" என

னும் தொண்ணூற்றாறாஞ் சூத்திரத்தின்கீழ் "இங்ஙனம இதறகிப் பொருளகூறல ஆசிரியாககுக கருததாதல "புகுமுகம புரிதல்" எனனும மெய்பபாட்டியற் சூததிரததானுணாக; அதறகுப் பேராசிரியர் கூறிய உரையானு முணாக" எனறும கூறியுள்ளாராதலின் பேராசியா நச்சினார்க்கினியரின் வேறாயினர் ஒருவா என்பதில என்னதடை? இஃதுண்மையே. திருககோவையாா உரை நச்சினார்க்கினியரியறறியதெனக் கொண்டால் குற்றமெனனை? பேராசிரியரே இயற்றினா எனறேன் கூறவேண்டு? மெனின நச்சினார்க்கினியரின் உரைசசிறப்புப்பாயிரஙகளுள யாண்டும அவா கோவைககுரையியறறினா எனபது குறிககபபடாமையானும, பிரயோகவிவேக நூலாசிரியா தமது பிரயோகவிவேகததின பதினனகாஞ செயயுளினகீழ், "ஆலத்தினல எனனூந திருககோவையாருள் பேராசிரியர் சொற்சோதனைகாட்டிய 'பாலாறறயிராக்கினன்' என்பது மது" எனறும, முப்பத்தாறாஞ செய்யுளின்கீழ், "வஞசரையஞசபபடும" எனனுங் குறளினும "கொளளப்படாது மறபப தறிவிலென் கூற்றுககளே" என்னும திருககோவையாரினும பரிமேலழகரும் பேராசிரியரும முதனிலையைப் பிரித்தெழுவாயாககி முடிததலுங்காண்க." எனறுங் கூறுகின்றமையானும் திருக்கோவையாா உரை பேராசிரியர் இயற்றிய தெனவே கூறவேண்டு மென்க. பிரயோக விவேகநூலாசிரியர் காட்டிய மேற்காட்டிய குறிப்புகள் முறையே 'ஆலத்தினல்' எனவும 'உள்ளப்படுவன' எனவுந்தொடங்கும் திருக்கோவையாரின் முப்பத்தேழு எண்பத

தேழு என்னும் இலக்கச்செய்யுள்களின் கீழ் இலங்குகின்றன.

நமது ஸ்வாமிகள் அன்புடைமையிற் சிறந்து விளங்கியவர். ஏதாவது பயன்கருதி அன்பு செலுத்தியவரல்லர். 'பெருமானிடத்தன்பு செலுத்தவேண்டுவதுமுறை. நமக்கு ஏதுவரினும் வருக' என்றே இருந்தவர். அது,

"அன்றே யென்ற னாவியு முடலு முடைமை எல்லாமுங், குன்றே யனையா யென்னையாட் கொண்ட போதே கொண்டிலையோ, வின்றோ ரிடையூ றெனக்குண்டோ வெண்டோண் முக்க ணெம்மானே, நன்றே செய்வாய் பிழைசெய்வாய் நானோ விதற்கு நாயகமே."

"கண்ணார் நுதலோய் கழலிணைகள் கண்டேன் கண்கள் களிகூர, வெண்ணா திரவும் பகலுநா னவையே யெண்ணு மதுவல்லால், மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும் வந்துன் கழற்கே புகுமாறு, மண்ணா வெண்ணக் கடவேனோ வடிமை சால வழகுடைத்தே *

என்பனவாதிய செய்யுள்களால் நன்கு விளங்குகின்றது. கல்வியிற்காவற்கொள்ளாமை முதலாகப் படியெடுத்தொழுகில் நலந்தருவனவாக எவ்வளவோ செயல்கள் நமது ஸ்வாமிகளின் நடையில் காணப்படுகின்றன. அரசன் பரிவாங்கற்கென்றொப்பித்த பொருளைத் திருப்பணியிற் செலவிட்டதோ எனின் அது பத்திமார்க்கத்தின் பாற்பட்டதாகும். அது படியெடுத்தொழுகற்பாலதன்று. அது ஸ்வாமிகள் பத்திமுதிர்ச்சியால் தற்போதமிழந்து செய்த செயல். ஸ்வாமிகள்

* திருவாசகம் - குழைத்தபத்து 7-9 - இலக்கச் செய்யுள்கள்.

திருவுள்ளத்தே தீங்கொன்றும இருநததிலலையாதலின அசசெயலால அவாகடகுக கேடெய்தவிலலை. அப பொருளைச செலவழிததுச செயத அறஙகளான வநத புண்ணியம அபபொருடகுடையானுகிய பாண்டியனி டததிலேயே சோநதது.

மாணிக்க வாசகரின் காலம்.

நமது மாணிக்கவாசக ஸ்வாமிகளின காலம இன னதாக இருககலாம எனபதைபபறறி இரணடொருவாாததைகள சொலலி முடிததுவிடுவோமாக. இபமாணிக் கவாசகரினகாலம இனனதுதான எனபது அவருடைய சரிததிரஙகூறிய எநநூலாலும வெளிபபடையாகத தெரியக்கூடாமல இருக்கினறது ஈவதும ஏறபதும உண்பதும உறங்குவதுட ஆகிய எலலாக காரியஙக ளையும சிருஷ்டியாதிகாலங குறிபபிட்டுச சஙகறபித தே செயவதும, அததியாவசியம செயயப்படவேண டிய சமஸ்காரஙகளுளஜாதகாம நாமகாணஙகளையும கொணடொழுகுவதும, இயலபாகவுடைய நாம நம முடைய மதாசாரியருளஒருவருடைய நனனுளையே இநநாளென அறியக்கூடாதிருபபது அதிக வியபபாக இருககினறது.

மாணிக்கவாசகர் ஈழமணடலத்துககுச சென்று அஙகே சைவபபிரசஙகம பணணினரென்றும அதைக கேட்டு ஈழராஜன பவுததமததததை விட்டுச சைவனு னுன என்றும திருவாவூாத தலபுராணத்துள் * கூறப்

* The catalogue Raisonne Page 135.

படுகின்றது. இதற்கேற்ப ராஜாரத்னாகரியில் * சைவ சந்நியாசி யொருவன், புத்தன் இறந்து 1632 வருஷங்களுக்குப்பின் (கி. பி. 819) ஜம்புத்வீபத்திலிருந்து இலங்கைக்குவந்து மத்வலேசமன்னனுடைய தோட்டத்தில் தங்கியிருந்தான்; அச்சந்நியாசியினுடைய உபதேசத்தால் இவ்வரசன் பௌத்தமதத்தை விட்டுவிட்டுச் சைவனானான் என்று கூறப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலால் மாணிக்கவாசகர் காலம் கி. பி. 819 ஆக இருக்கலாம் என்று J. H. நேல்சன் M. A. அவர்கள் தாம் எழுதிய மானுவலில் † உத்தேசிக்கின்றார்கள். H. H. வில்ஸன் பண்டிதர் மாணிக்கவாசகர் காலம் கி. பி. ஐந்தாவது நூற்றாண்டுக்கும் எட்டாவது நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட ஒருகாலமாக இருக்கவேண்டும் என்கிறார் ‡

இனி நாம் நம்மிடத்தேயுள்ள ஆதாரங்களைக்கொண்டு நமது ஸ்வாமிகளின் காலம் எப்போதாக இருக்கக்கூடும் என்பதை ஒருவாறாக உத்தேசிப்போமாக. ஸ்வாமிகள் சரித்திரம் தமிழில் திருவாதவூரர் புராணம், திருவிளையாடற்புராணம், கடம்பவனபுராணம், வேம்பத்தூரார் திருவிளையாடல் (இது இன்னும் அச்சிடப்படவில்லை), திருப்பெருந்துறைப்புராணம் என்பவைகளிலும் வடமொழியில், மணிவாசகமகாத்மியம், ஹாலாஸ்ய மகாத்மியம், கதம்பவனமகாத்மியம், பிருகத்தீர்த்தமகாத்மியம் என்பவைகளிலும் விவரிக்கப்பட்

* Upham, Vol II, Page 8.
† Manual of the Madura District, Part III. Page 54
‡ Historical Sketch of the kingdom of Pandia, Page 28.

டிருக்கின்றது (பாண்டிய னொருவனுலியற்றப்பட்ட ஆலவாய்ப் புராணத்திலும, உத்தரகோச மங்கையின் முன்னையபுராணத்திலும இதுவிவரிக்கப்பட்டிருக்கின்றது என்கின்றார்கள். அவை அடியேனுக்கு அகப்படவில்லை) இத்தமிழ் நூல்களும சமஸ்கிருத நூல்களும் ஆகிய எல்லா நூல்களும நமது மாணிக்கவாசகரை அரிமர்த்தன் பாண்டியனுடைய மந்திரியார் என்று கூறுவதில் ஒத்த கருத்துடையனவாக இருக்கின்றன. அவ அரிமாத்தனன், கூன்பாண்டியனுக்கு முன்னையவன என பதிலும திருவிளையாடற்புராணம், கதம்பவன மகாத்மியம், ஹாலாஸ்யமகாத்மியம முதலியவை ஒன்று படுகின்றன. மற்ற திருப்பெருந்துறைப் புராணம முதலியவற்றுள்ளும இதற்கு மாறுபாடு ஒன்றும இல்லை. அரிமர்த்தனனுக்கு முன்னுவது பின்னுவது உள்ள பாண்டியர்களைப்பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கவேண்டிய அவசியம அவைகட்கின்மையின் அதைப்பற்றி ஒன்றும கூறவில்லை கூன்பாண்டியன் அரிமர்த்தனனுக்குப் பின்னவனென்பது வில்ஸன் பண்டிதர் கொடுக்கிற வம்சாவளிப்பட்டியாலும தெரிகின்றது. அவர் ஹாலாஸ்யமான்மியப்படியும ஒருபட்டி கொடுக்கின்றார் அதிலேயும அது தெரிகின்றது என்பது சொல்லவேண்டுவதில்லை; ஆலாஸ்யமான்மியத்தாற் றெரிகின்றதென்பது முன்னரே சொன்னோமாதலால். சைவசமயாசாரியருள் மற்றொருவராகிய திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனுர் இக்கூன்பாண்டியன் காலத்தவா என்பது பன்னிரண்டாந திருமுறையாகிய பெரியபுராணத்தால் நன்கு விளங்குகின்றது. திருஞானசம்பந்தரது தேவாரத்தி

லும் அதற்கு வேண்டிய ஆதாரங்கள இருக்கின்றன. திருஞானசம்பந்தரும திருநாவுக்கரசரும ஒரேகாலததவா கள். திருநாவுக்கரசா சிவபெருமானது நரிபரியாக்கிய திருவிளையாடலை,

"நரியைக குதிரைசெய வானு நரகரைத் தேவுசெய் வானு
விரதஙகொண டாடவல லானும் விசசின்றி நாறுசெய் வானு
முரசதிாந தானைமுன் னோட முன்பணிந தன்பர்க ளேதத
வரவரைச சாததிநின ருனு மாரூர மாநதவம மானே."

எனற திருவாரூாத் தேவாரததும, வையைககரை யடைக்கசசென்று மண்சுமநத திருவிளையாடலை,

"அருப்போட்டு முலைமடவாள் பாகந தோனறு
மணிகிளரு முருமென்ன வடாகருங் கேழன்
மருப்போட்டு மணிவயிரக கோவை தோனறு
மணிமலிந்த நடந்தோனறு மணியார் வைகைத்
திருககோட்டி னின்றதோர் திறமுந் தோனறுஞ்
செககாவா ளொளிமிகுத திகழ்ந்த சோதிய
பொருப்போட்டி னறதிண புயமுந் தோன்றும
பொழிறிகழும பூவணததெம புனித னாககே."

என்னும பூவணத திருததாண்டகத துள்ளும் குறிப் பிடுகினறா. அவ்விரண்டு திருவிளையாடலும பெரு மானல மாணிக்கவாசகரின பொருட்டுச செய்யப பட்டன எனபதை முனனரே குறிததிருககின்றேன. ஆதலின் மாணிக்கவாசகர் ஞானசம்பந்தர்ககு முனன வா எனபது நன்குவிளங்குகினறது.

அப்படியாயின் திருஞானசம்பந்தர் அருளியவை முதன்மூன்று திருமுறைகளாகவும திருநாவுக்கரசர் அருளியவை அடுதத மூன்று திருமுறைகளாகவும அமைக்கப்பட்டிருக்க, அவாகளுககு முனனையவராகிய

இவா அருளிய வாசகமும கோவையும எட்டாந் திரு முறையாக அமைககப படுவானேன்? எனில, திரு முறை வகுதத நம்பியாண்டார் நம்பிகள் அவ்வவாக ளின காலததைக காரணமாககொணடு வகுத்தாரல்லர். சுந்தரமூாத்திநாயனுர் அருளியவை ஏழாநதிருமுறையாக இருகக, அவருடன் ஒருகாலததவராகிய சேரமான் பெருமாணுயனுர் அருளியவை பதிஞேராந்திருமுறையாக அமைநதிருப்பதை நோக்கினல் இவ்வுணமை விளங்கும. கடைச்சங்கப் புலவராகிய நக்கீரனுரருளியவை பதிஞேராந் திருமுறைப் பிரபந்தங்களுள் ஒனருக இருததலைக்கண்டுமே அவ்வவா இருநத காலததைககொணடு முறைவகுததாா நம்பிகள் எனபாா உணடா?

ஞானசம்பந்தருடைய அற்புதங்களில் விடநீக்கியது ஒன்று. அவ்வறபுத வரலாறு பரஞ்சோதியார் இயறறிய திருவிளையாடற் புராணப்படி இது. சமுத திரதீரததேயுளள ஓாபட்டினததில (ஆலாஸ்யமானமியம காவேரிபுரம் என்கினறது.) ஓாவணிகன் இருநதான அவன் அருநதவம புரிநதோா பெண்மகவீனறுன. அவனுககு மதுரையில ஒரு மருகன் இருநதான் அவன முதனமணம முடித்துக்கொண்டவனுயிருநதாலும அவனுக்கே தனபெண்ணை விவாகஞ்செயது கொடுககவேண்டும என்று நிச்சயித்திருநதான் இக்கருதது முடியும முன்னர் அவ்வணிகனும அவனமனைவியும ஆவியிழநதார்கள். ஊரவர்கள் அனுப்பிய ஓலையால் அசசெய்தி யுணர்நத மருகன் மதுரையைவிட்டு மாமனது நகரடைந்து சிலநாடடங்கி மாம

னது ஆஸ்திகளேச் சுவாதினப்படுத்திக்கொண்டு அவ னது கருததின்படியே அவனமகளே மணமபுரிந்து கொள்ளுவதாக உடனழைத்துக்கொண்டு மதுரை நோக்கிப் புறப்பட்டான். தன்னுடன் வநத சுற்றத தார் முதலியவாகளே முன்செலலுமாறு அனுப்பி விட் டுப் பரிசனங்களும தானும தன மாமனமகளுமாகச செல்பவன் வழியிலே திருப்புறம்பியம் எனனும க்ஷேத் திரத்திலேதங்கி அங்கேயுள்ள தீாததததின மூழ்கிச சிவாலய தரிசனஞ்செய்து உண்டு உறஙகினுன் அப் போது அங்கே ஒரு கொடுமபாமபுவந்து அவனேக் கடிததுக்கொனறது. அதுகண்டு உடனிருந்த பரிசன ங்களும் துப்ரேவன்மகளிரும் அழுதார்கள். அதை அவனே மணத்தறகென்று அவனுடன் வந்திருந்த கன்னிகண்டு மூர்சசித்தாள். பினபு அவள் உடனிருந்த பரிசனங்கள் செயத சைததியோபசாரத்தால் பிரஜ்ஞை யடைநது பெருநதுககததுடன வாயவிட்டழுதாள. அதை அப்போது அநத க்ஷேத்திரத்திற்கு வநதிருநத ஞானசம்பந்தா கேட்டு அவளிருககுமிடத்தே வநது சேர்நது அவளே விசாரிதது நிகழ்நத செய்தியறிநது அவ்வணிகனே (பஞசாக்ஷர மிருத்யுஞசயாதி மநதிரங் களேசசெபித்து) உயிாப்பித்து அவனேநோககி நீ உன் மாமனமகளாகிய இக்கனனிகையை இஙகேயுள்ள வன்னி, கிணறு, லிங்கம ஆகிய இவறறைச சாக்ஷியா கக்கொண்டு இப்போதே மணமபுரிநதுகொள் எனற ருளிச செய்தார். அவ்வணிகனும அப்படியே விவா கம பண்ணிக்கொண்டு தன்னூா (மதுரை) சோநதான. பின்பு அவனுக்கு மூததாளும இளேயாளும ஆகிய

இருமனைவியாகளிடததும குழநதைகள் பிறநதன. பினபு அவவிருதிறக குழநதைகளுள்ளும நிகழ்நத கலகங் காரணமாக மனைவியாகள் இருவாககும கலகமுண்டாயிறறு. மூததாள் இளையாளது விவாக விஷயததைப் பழித்துச சாக்ஷிகேட்டாள். இளையாள் அது பற்றி வருநதிப் பெருமானைப் பிராாததிகக அவர் அருளால முனனே புறம்பியத்திருந்த வன்னியும கிணறும லிஙகமும மதுரைத திருவாலயததிடநதே வந்து அவள் கறபின றனமையைச சிறப்பிததன. அது கண்டு எல்லாரும இளையாளைககொண்டாடி மூத்தாளை வைதார்கள. கணவனும, நீ குற்றமறறவளுககுப் பழி யுரைத்தாய் எனகுடிக்காகாய எனறகற்றினை. அபபோது இளையாள் தனகணவனை வணஙகி மூத்தாளைச் சோத்துககொள்ளுமாறு வேண்டிக்கொண்டாள். பினபெலலாரும ஒற்றுமையாக வாழ்நதாாகள.

இவ்வரலாறு சிலப்பதிகாரத்தே மதுரைக்காண்டத்தில் வஞ்சினமாலையில

"வன்னிமரமுமடைப்பள்ளியுஞ்சான்றாக
முனனிறுததிககாட்டியமொயகுழலாள."

என்று கண்ணகியின் கூற்றாகக் கூறப்பட்டிருக்கின்றது. சிலப்பதிகாரம் இயற்றிய காலம் மகாவம்ஸத்தின் உதவியால் கி பி. 113 - என்று தமிழ்சசரித விஷயத்தில் பல உண்மைகளை முயன்று கண்டு உலகுக்குபகரித்துவரும ஸ்ரீசேஷகிரி சாஸ்திரியார் அவர்களால நிச்சயிக்கப்பட்டிருக்கின்றது. ஆதலின் மாணிக்கவாசகர் காலம கி. பி. 113-க்கு முன்னிட்ட ஒருகாலமாக இருககலாம என ஒருசாராா கருதுகினறனர்.

அது பொருந்தாது. திருவிளையாடலிற் கூறப்பட்ட மேற்காட்டிய ஞானசம்பந்தர் விடந்தீர்த்த வரலாறானது பெரியபுராணத்திற்கு மாறுபடுகின்றது. பெரியபுராணமும் திருவிளையாடலும் ஒன்றோடொன்று மாறுபட்டால் அப்போது பெரியபுராணந்தான் ஏற்கத்தக்கது என்பது தெரிந்த விஷயம். பெரியபுராணம் திருமுறைகளுள் ஒன்று. திருவிளையாடல் அப்படியல்ல. சரித்திர விஷயத்திலும் திருவிளையாடலினும் பெரியபுராணஞ் சிறந்தது. பெரியபுராணத்தின்படி அவ்வரலாறு என்னவென்றால்,

வைப்பூர் என்ற ஊரினிடத்தே தாமன் என்று ஒருவன் இருந்தான். அவனுக்கு ஏழுபெண்கள் இருந்தார்கள். அவர்களுள் மூத்தாளை அத்தாமன் தன்மருகனொருவனுக்கு மணம்புரிவிப்பதாக வாக்களித்திருந்தான். பின் திரவியாபேக்ஷையால் வேறொருவனுக்கு விவாகஞ்செய்துகொடுத்துவிட்டான். பின்னர் அவ்விதமாகவே மற்ற ஐந்துபெண்களையும் முதலில் அம்மருகனுக்கென்றுவாக்களித்தது நிறைவேற்றாமல் மற்றவர்களுக்கேகொடுத்துவிட்டான். அதுகண்டு அவன்றுகடைசிப்பெண் அம்மருகன்மீது அன்புடையளாய்த் தன்றந்தைதாயரை அறியாது அவனுடன் புறப்பட்டுவந்துவிட்டாள். வழியில் திருமருகல் என்றக்ஷேத்திரத்தில் தங்கியிருக்கையில் அம்மருகனை ஒரு பாம்புகடித்துக்கொன்றது. அதுபற்றி அப்பெண் வருந்துகையில் அப்போது அங்கேவந்திருந்த திருஞானசம்பந்தர் அப்பெண்ணுக்கிரங்கி மருகற்பிரானைப்பாடி அம்மருகனை உயிர்ப்பித்து அப்போதே அவ்விருவர்க்கும் மணம்புண

ரும பெருவாழ்வு வருததுவிட்டார், என்பதாம். திருஞானசம்பந்தர் விடநதீர்த்த சமபவம திருமருகலில நடநததாக இஙகே பெரியபுராண வரலாறறில் விளங்குகின்றது. திருஞானசம்பந்தர் விடநதீர்த்தபோது பாடிய,

"சடையா யெனுமால சரணீ யெனுமால்
விடையா யெனுமால வெருவா விழுமான்
மடையார குவளை மலரும மருகல்
உடையாய தகுமோ விவளுண மெலிவே."

என்ற தொடககத்துத் தேவாரமும இவ்வுண்மையை நாட்டுகினறது.

ஆதலின இதற்குமாறாக இச்சம்பவம திருப்புறம்பியத்தே நடநததாகக கூறும் திருவிளையாடற புராணவரலாறு ஏறகத்தக்கதன்று. வணிகன வன்னி, கிணறு, லிங்கஙகளை சாக்ஷியாககொண்டு கன்னியை மணநததாகப் பெரியபுராணங் கூறுகினறதில்லை. திருஞானசம்பந்தரால உயிரபபிககபபட்டவுடன் புரிநது கொண்ட மணத்திற்குச சாக்ஷியாகக கொள்ளவேண்டுமானால திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனாரும அவருடனிருந்த கணககிலாத திருககூட்டத்தாரும இருநதிருககவிலலையா? வணிகனுடைய பரிசனங்களும கன்னிகையின் ஏவனமகளிரும என்ன வாயினார்கள்? அவன இறநதபோது அவாகள் உடனிருநது அழுதார்கள் எனத் திருவிளையாடற புராணத்தார கூறுகின்றாரே!

"அஙகுள பரிச னங்க ளாவலித் திரங்கிச சூழக்
கொஙகைகள் புடைததுச சேடிக குற்றிடை மகளி ரேங்கச்
சிஙகவே றனையா னுகந் தீண்டிடா தொதுஙகிப் போநத
பஙகய மலர்க்கொம பன்னாள் பாவைபோற் புறமபு நின்றாள்."

பல பரிசனங்களும ஏவனமடநதையருஞசூழ இருக்கையில தன்வரலாறறை அவாகளுள் ஒருவா கூறவிடாது அக்கன்னிகை, தான அவ்வணிகனை மணககவநதது முதலிய செயதிகளைத தானே கூறததுணிநததும ஆசசரியமே. பினனாககலாமகிழ்நது மாற்றாள் 'உனனைக கணவன அககினிசாக்ஷியாக மணநததறகுசசாக்ஷி என்ன?,எனறுகேட்டபோது இககனனிகைநமமுடைய பரிசனஙகளைககேள, ஏவல மடநதையரைககேள,பலவாயிரம திருக்கூட்டததுடன திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி நாயனா இருகக வில்லையா எனறு கூறக கருதாததும ஆசசரியம. இதையெலலாமபாாப்புழித திருவிளையாடறபுராண வரலாறு தனிததனி நிகழ்நத இருவேறு வரலாறுகளைப் பிணைத்தாககிய தொன்று எனத தமிழுலகுககுப பரமோபகாரியாக இருநத ஸ்ரீசுநதரமபிளளை M. A. அவாகள் கருதியது ஏறறதுதான எனபது நன்கு விளங்குகின்றது.

அவ்விருவேறு வரலாறுகளாவன, ஒனறு மேறகாட்டிய பெரியபுராண வரலாறு. மறறொனறு திருபபுறம்பியத்தே நிகழ்நத வனனியறபுத வரலாறு. அதாவது, காவிரிப்பூம்பட்டினததே ஒரு வணிகன இருநதான. அவனுககு ஒரே ஒரு பெண் இருநதது. அவனுக்கு மதுரையில ஒரு மருகனுண்டு. அவன முதனமணம் புரிநதோன் ஆயினும அவனுக்குக குழநதையில்லை; ஆதலின் அவனுக்கே தனபெண்ணைக்கொடுகக வேண்டும என்பது அவ்வணிகனது பிரியமாக இருநதது. அவன மனைவிககு அது பிரியமில்லை. அவள தன்

தமபிககுக கொடுககவேண்டுமெனக கருதினள். பெண்ணுககு அது பிரியமிலலா திருநதது. அவளுககுத தனதநதை குறிதத கணவனை மணபபதிலேயே கருததிருநதது. அககணவனுககும தன மாமனமகளை எபபடியும மணமபுரியவேண்டுமென்ற ஆசைமிகுதியு மிருநதது. தன மாமனும மாமியும ஒதத கருததுடையவாகளாக இராமையினல விவாகம நெடுநாளாகத தாழ்த்திருநததுகண்டு அவன காவிரிப்பூம்பட்டினஞ்சென்று அபபெண்ணைப் பெறறோாகளுககுத தெரியாமல் தனனுடன கூட்டிக கொணடு மதுரைநோககி வருபவன வழியிலே திருப்புறம்பியத்தே தஙகியபோது அவனைப் பாமபுகடிததுக கொனறுவிட்டது. அதுகணடு அபபெண அஙகு மிஙகுமபோய இஙகே சாப்பவிஷம நீககுபவா யாராவது உணடாவெனறு கூவியழுதாள. உடனே அததலததே எழுநதருளியிருககும பெருமான சாபப விஷம நீககும மநதிரவாதிபோல வடிவஙகொணடு வநது அவ்வணிகனை உயிாபபிததது அவனைநோககி இபபோதே நீ இஙகே இபபெண்ணை விவாகமபண்ணிக்கொளளெனறா அதறகவன "ஐயா பநதுககளுமசாக்ஷிகளுமினறி எபபடி விவாகமபணணிககொளவது? நான எனனூர் போனவுடன் செய்துகொளளுகினறேன்" எனறன. அவறகவா அங்கேயிருநத லிங்கம், அமபிகை, வன்னி, கிணறு, அடுக்களை எனபவற்றைக காட்டி 'இவற்றைச சாக்ஷியாகக்கொண்டு விவாகம பண்ணிககொள' என்றா. அதைக்கேட்டு அவ்வணிகனும கனனிகையும நகைததாாகள. மநதிராவாதி

வடிவங்கொண்டிருநத பெருமான உடனே மறைநதாா அதைககணடதும அவவிருவருமபயநது வநதவர் பெருமானெனபதை உணாநது அவவிலிஙகம முதலியவைகளையே சாகூிரளாக வைததுககொணடு இரணடாமபோ தெரியாமலே விவாகம முடிததுககொண்டு மதுரை யடைநதாாகள. பின அவ்வணிகனுககு இரு மனைவிகளிடததும குழநதைகள பிறநதன. அககுழநதைகளுள நடநத கலகம காரணமாக மனைவியாகள இருவருககும சண்டை நடநதது அப்போது மூததாள இளையாளைநோககி 'உனனை எனகணவன விதிபபடி விவாகமபுரிநதானு ? அதறகுச சாகூியெங்கே?' எனறுள். இளையாள தனமனறறசாகூிகளைக கூறினுள. மூததாள நகைதது அககரிகளை இஙகுவரசசொலலெனறுள. இளையாளவருநதிப பெருமானைவேணட அவை மதுரையின ஆலயததேவநது உறைநதன. அது கண்டெலலாரும மூததாளையிகழநது இளையாளைபபுகழநதாாகள. குடிககாகாயெனறு கணவனும மூததாளைநீககபபுகுநதவன இளையாளது வேணடுதலுககிரஙகி வைததுககொணடான. பினபெலலாரும ஒறறுமையாக வாழ்நதாாகள எனபதே.

இது சமபநதமான வனனிநாடகம சமீபகாலத்திற்கு முன்வரை வருஷாவருஷம திருப்புறம்பியத் தலததிலே நடிககப்படடு வநதமைதனகினறுாகள. இவ் வனனியற்புத வரலாறறையும மேலே காட்டிய பெரிய புராண வரலாற்றையும ஒன்றுகப் பிணைததுததான் திருவிளையாடற்புராண வரலாறு நடைபெறுகினறது.

ஆனால் சிலர் கருதுகின்றபடி இக்கட்டுக்கட்டியவர் பரஞ்சோதி முனிவரல்லர். வடமொழியிலுள்ள ஆலாஸ்ய மான்மியத்தின்படி இவர் தமிழில் இயற்றியவரேயன்றி வேறல்லர். அவ்வடமொழி நூலாசிரியர்தான் இருவேறு வரலாற்றையும் ஒன்றுபடுத்திக் கட்டிய மகான். பரஞ்சோதியாரும் அவருக்கு முன்னாத தமிழிலே புராணமியற்றிய வேம்பத்தூர்ச் சங்கத்தாரும் பிறரும் அவ்வடமொழி யாசிரியரைப் பின்பற்றியவர்கள்.

ஆகவே வன்னியற்புத வரலாற்றுடன் திருஞான சம்பந்தருக்கு யாதொரு சம்பந்தமும் இன்மைதெளிவாக விளங்குகின்றமையின் அவர் காலம் சிலப்பதிகாரமியற்றிய காலமாகிய கி. பி 113-க்கு முன்னிட்டதொன்றன்று என்பது போதருகின்றது.

சிறுத்தொண்டர், நரசிம்மவர்மனது சேனைத்தலைவராகவிருந்து வடபுலத்தே சென்று பகைவரைமுறியடித்து வாதாவித் தொன்னகரைத் தூளாக்கி வந்தமை,

"ஈசனடி யார்க்கென்று மியல்பான பணிசெய்தே
யாசில்புகழ் மன்னவன்பா லணுக்கரா யவற்காகப்
பூசல்முனைக் களிறுகைத்துப் போர்வென்று பொருமரசர்
தேசங்கள் பலகொண்டு தேர்வேந்தன் பாற்சிறந்தார்"

"மன்னவற்குத் தண்டுபோய் வடபுலத்து வாதாவித்
தொன்னகரந் துகளாகத் துளைநெடுங்கை வரையுகைத்துப்
பன்மணியு நிதிக்குவையும் பகட்டினமும் பரித்தொகையும்
இன்னனவெண்ணிலகவர்ந்திகலரசன்முன்கொணர்ந்தார்."

என்ற பெரியபுராணச் செய்யுள்களால் நன்குவிளங்குகின்றது. நரசிம்மவர்மன் என்றபெயரால் இரண்டரசர்

களுண்டு. அவாகளுள முதலாவதவன் சேல்யூக மன்னவனுகிய புலிக்கேசனே ஜயிதது அவனுடைய ராஜதானியாகிய வடபியை * அழிததுதாகத தெரிகின்றது. அபபுலிக்கேசன் இரண்டாவதவன. அவன் சகவருஷம 532-ல அதாவது கி. பி. 610-ல ஆளததொடங்கியவன † ஆதலால அசசிறுத்தோண்டாகாலம ஏழாநூறறுண்டின தொடக்கமெனபது தெரிகினறது. அசசிறுதோண்டருமதிருஞானசம்பந்தரும் ஒரேகாலததவாகள.

"அநநாளிற் சண்டைபஙக ராண்டகையா ரெழுநதருள
முனனுக வெதிாகொண்டு கொடுபுகுநது முந்நூலசேர்
பொனமார்பிற சிறுததொண்டர் புகலிகா வலனுர்தம்
நன்னுமச சேவடிகள் போற்றிசைதது நலஞசிறநதார்."

என்ற பெரியபுராணச செய்யுளால் அசசிறுத்தோண்டர் திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனுரை எதிாகொண்டழைத்துபசரித்தமை தெரிகின்றது.

"செந்தண்பூம் புனலபரந்த செஙகாட்டங் குடிமேய
வெநதநீ றணிமார்பன் சிறுத்தோண்ட னவன்வேண்ட
வர்தணபூங் கலிககாழி யடிகளேயே யடிபரவுஞ்
சந்தஙகொள் சம்பநதன றமிழுரைப்போர் தககோரே"

என்ற திருஞானசம்பந்தமூர்த்திநாயனு ரருளிசசெய்த தேவாரத்தால இப்பதிகம சிறுத்தோண்டரின வேணடுதலின்படி இயற்றபபட்டதெனபதும் விளங்குகினறது. ஆதலின் திருஞானசம்பந்தரின் காலமும மேறகாட்டிய கி. பி. ஏழாநூற்றுண்டின் தொடக்கமென்றே ஏற்படு

---

* Badamy of Bombay Presidency.

† S. I. Inscription vol. I. Page 11.

கின்றது நமது மாணிக்கவாசகர் இசசம்பந்தருக்கு முன்னவரென்பது முன்னரே திருநாவுக்கரசரின் தேவாரத்தைக்கொண்டு நாட்டப்பட்டது. ஆதலின் அவர் காலம் நேல்சன்துரையவர்கள் கருதுகிறபடி கி. பி 819 அல்லவென்பது பிரத்தியக்ஷம். மாணிக்கவாசகர் ஈழமண்டலம் சென்றதாகப் புராணஞ் சொல்லுகின்றதில்லை. அவர் பிரசங்கஞ் செய்துவந்ததாகக் கருதவும் (மிஸ்டர் டெய்லர் சொல்வதைவிட) வேறே ஆதாரமில்லை. கலவிமானாகிய அவர் தம்மை அடுத்தவர்களுக்கு உபதேசித்திருக்கலாம். அதுவும் அவர் துறவு பூண்பதற்கு முன்னிருந்திருக்கும். அவ்வுபதேசமொழிகள் நமவரை சேமிக்கப்பட்டு வராமை நமது தூர்ப்பாக்கியமே. தனது ஆன்மலாபத்திலேயே இருந்த அவர் பிறர்க்குப் பயன்படுமாறு பிரசங்கஞ் செய்யாமலும் இருந்திருக்கலாம். தில்லையில் அபிமானமுடைய பரதேசியின் வார்த்தையால் கோபித்துத் தில்லைக்கு வந்தவனுடன்தானே மாணிக்கவாசகர் வாதிட்டார். அதுமுன்னமே சொல்லியிருக்கின்றோம் ஈழமன்னன் தன்மகளது ஊமைத்தன்மை நீங்கியதுபற்றியே சைவனாயினன்; தெய்வத்தன்மையறிந்து அவன் ஒருவர் உபதேசங்கேட்டுச் சுவமதம்விட்டுப் பரமதப்பிரவேசஞ்செய்யக் கூடியவனல்ல. தில்லையில் பவுத்தகுருதோற்றபின்னும் அவன் அற்புதமே வேண்டினன். மாணிக்கவாசகர் தாமே ஈழஞ்சென்றிருப்பின் அவ்விடத்திலேயே இவ்வாதம் நிகழ்ந்திருக்கும். ஆதலால் ஜம்புத்வீபத்திலிருந்து ஈழஞ்சென்றாரென்று ராஜரத்னாகரியில் குறிப்பிட்ட சன்னியாசி மாணிக்கவாசகர்

அல்ல என்பதே துணிவு. மாணிக்கவாசகர் திருக்கோவையாரில்,

"சிறைவான் புனற்றில்லைச் சிற்றம் பலத்துமென் சிந்தையுள்ளு
முறைவா னுயர்மதிற் கூடலி னாய்ந்தவொண் டீந்தமிழின்
றுறைவாய் நுழைந்தனை யோவன்றி யேழிசைச் சூழல்புக்கோ
விறைவா தடவரைத் தோட்கென்கொ லாம்புகுந் தெய்தியதே"

என்று சங்கத்தைக் குறிப்பிடுகின்றார். சங்கச் செய்யுள்கள் ஒன்றிலும் இவரைப் பற்றி ஒன்றும் குறிப்பிடப்படவில்லை. சங்கத்தார் காலத்திறுதி கி. பி. இரண்டாவது நூற்றாண்டு எனப்படுகின்றது. ஆதலின் மாணிக்கவாசகர் காலம் வில்சன் பண்டிதர் கூறுகிறபடி ஐந்தா நூற்றாண்டுக்கும் எட்டா நூற்றாண்டுக்கும் இடைப்பட்ட ஒரு காலமாக இராவிட்டாலும் இரண்டுக்கும் ஏழுக்கும் இடைப்பட்ட ஒருகாலமாக இருக்கலாம் என்பது நிச்சயம்

ஒருசாரார் சங்கத்தாரகாலம் என்பதே ஒன்றில்லை. ஏனென்றால் வம்சசேகரன் காலத்தே ஏற்பட்ட கடைச்சங்கத்தார் குலேசபாண்டியன் காலம் வரை இருந்ததாக ஆலாஸ்ய மான்மியம் கூறுகின்றது. வம்சசேகரன் முதல் குலேசபாண்டியன் வரை பதினாறு பாண்டியர் வரை ஆட்சிசெய்திருக்கின்றார்கள். ஒவ்வொருவருடைய ஆட்சிக்கும் சராசரி இருபது வருஷம் வைத்துக் கொண்டாலும் பதினாறு பாண்டியருடைய ஆட்சிக்கு 320 வருஷம்வரை செல்லுமே சண்பகமாறன் காலத்தே கீரனை கரையேற்றுமாறு வேண்டிய கபிலன், குலேசபாண்டியன்காலத்திய இடைக்காட

னுக்கு நண்பனென ஆலாஸ்யமான்மியங்கூறுகின்றது; எனகின்றாாகள். இது சரியனறு. சரிததிர விஷயத தில் திருவிளையாடற புராணம சிலாகிககத்தககதன றென முன்னரே காட்டினேம அரிமர்த்தனனுககுப பின் பனனிரண்டாவது பாண்டியனுகிய கூன்பாண்டி யன் காலததவராகிய சிறுத்தொண்டரை அரிமாத்தனன் கூறுநதுதியில

“ அன்று சிறுதசொண்ட ரிடமெபிள்ளைக கறியமுது
மென்று சுவைதெரிநத வேடனிட்ட வூனுமபோ
னனறு நரையாட்டி யிடபிட்டு நயநதருநதி
யென்று மடியாாக கெளிவநதா யொதாயே.”

என்று நுழைந்த இபபுராணததைச சரித்திர விஷ யததிறகு எபபடி ஆதாரமாககக்கொண்டு ஆயவது? ஆயின அகப்பொருளுரையில “தலைசசங்கததாா நா லாயிரத்து நானூற்று நாறபதிற்றியாண்டு சங்கமிருந தாா. அவரைச சங்கமிரீஇயினா காய்சினவழுதிமுதலா கக கடுங்கோனீருக எண்பததொனபதினமா. இடைச சங்கத்தார் மூவாயிரத தெழுநூற்றியாண்டு சங்கமிரு நதார்; அவரைசசங்கமிரீஇயினா வெண்டேர்ச்செழியன் முதல முடத்திருமாறனீருக ஐமபததொனபதினமா கடைசசஙகததாா ஆயிரத் தெண்ணூற்றைமபதிற்றி யாண்டு சஙகமிருந்தார். அவரைச சஙகமிரீஇயினா முடத்திருமாறன் முதலாக உக்கிரப்பெருவழுதி ஈருக நாறபத்தொன்பதின்மா” என்று கூறப்படுகின்றதே எனின அஃதொககும. சங்கம மூன்று என்பதும் ஒவ் வொரு சஙகமும் பலவருஷங்கள் நிலைத்திருநத தென பதும உண்மையே ஒவவொரு சங்கமும் ஒவ்வோா

அரசனுலேற்பட்டுச சிலதலைமுறைவரைநிலைத்திருந்து பின் அழிவெய்தியது போலவே புலவாகளும அவ்வப போது அழிவெய்தினாகள். சஙகம இருநத கால மெலலாம ஒரு திறப்புலவர்களே இருநது தமிழாராய் நதாாகள் எனபதிலலை. அகபபொருளுரையிற் கூறப பட்ட சேந்தம்பூதனுர் என்ற புலவா பெயா வளளுவ மாலையிற குறிபபிட்ட பெயாகளுள காணபபடுகிற திலலை. ஒருவா பெயர் ஒனறில இருப்பதறகும மறற நாலில அதற்குப் பிரதியாக வேறுபெயா இருததலுக கும் காரணம எனன? சஙகத்தாா நாறபத தொன பதினமா என்பது நிசசயம. ஆனுல அவாகளைத தவிர வேறே புலவர்களும சஙகததிறகுப புறமபே இருந தாாகள் எனபதையும நாம கவனிககவேண்டும; நாற பத்தொன்பதினமா இருநது நடததிப கடைசசஙகத தில அவருளளிட்டு நானூறறு நாறபததொனபதின மர் பாடினா எனப்படுகின்ற தாதலின சஙகததாருள் ஒருவரிறந்து ஓராசனம காலியாயின தககவராகிய வேறெருவா அததானததுககு நியமிககபபடுவா. பா ண்டியன நாறபத்தொன்பதினமா அடங்கிய சங்கத தை ஆதரித்து வநதான் என்பதேயனறி ஆதியில ஏற் பட்ட அநநாற்பததொனபதினமரே அநதமவரை இரு நதாாகள் என்பதன்று. இதனுறறுன ஒரிடததே கா ணப்பட்ட பெயர் மற்ற இடத்தே காணபபடுகின்ற தில்லை. "வறகடனுசென்றுழி"ககலைநத சங்கத்தை மீட்டுங் கூட்டுழி முன்போலவே நாறபததொன்பதின மா அகபபட்டும பொருளதிகாரம வலலாரகபபடாமை யானும் இதனுண்மை விளங்குகின்றது. முன்னிருநத

நாற்பத்தொன்பதின்மருட் சிலர் இடைப்பட்ட பன்னிரண்டு வருடங்களில் இறந்தொழிந்தார்கள் அவர்களுக்குப் பிரதியாக வேறு புலவர்களையும் சேர்த்து நாற்பத்தொன்பதின்மராக்கினன் என்பது வெளிப்படையாகத் தெரிகின்றது. ஆதலின் சங்கம் பல்லாயிரம் வருஷங்களிருந்ததென்று கூறியதனால் ஒரு திறத்தாரே இருந்தார் என்று கருதிக்கூறியதாக நினைத்துச் சங்கம் என்பதே ஒன்றிருந்திராதுபோலும் என ஐயுறுவது சரியன்றென்பது தெரிகின்றது.

இனி ஒரு சாரார் கடைச்சங்கத்தாருள் ஒருவரெனப்படுகின்ற கல்லாடனார் தாமியற்றிய கல்லாடத்தில்

"வெடிவாற் பைங்கட் குறுநரி யினத்தினை
எழிடந் தோன்றி யினனூற் றியைந்து
வீதி போகிய வாலுளைப் புரவி
யாக்கிய விஞ்சைப் பிறைமுடி யந்தணன்"

என்றும்

" நிமிர்சடைப் பெருமான்
உரகனவாய் கீண்ட மாதவன் போல
மண்ணகழ்ந் தெடுத்து வருபுனல் வையையக்
கூலஞ் சுமக்கக் கொற்றா ளாகி
நரைத்தலை முதியோ ளிடித்தடு கூலிகொண்
டடைப்பது போல வுடைப்பது நோக்கிக்
கோமக னடிக்க வவனடி வாங்கி
யெவ்வுயி ரெவ்வுல கெத்துறைக் கெல்லா
மவ்வடி கொடுத்த வருணிறை நாயகன்"

என்றும் மாணிக்கவாசகர் பொருட்டுப் பிரான் செய்த நரிபரியாக்கியதும் மண்சுமந்ததும் ஆகிய ஆடல

கள் குறிப்பிடுகின்றமையின் மாணிக்கவாசகர் காலம் சங்கத்தார் காலத்திற்கு முன்னல்லர் விடினும் சங்கத்தார் காலத்தோடொரு காலமாக வாயினும் இருத்தல் வேண்டுமென்கின்றார்கள்.

கல்லாடம் இயற்றிய கல்லாடர் சங்கத்துக் கல்லாடரின் வேறாயினார் ஒருவர் சங்கத்தாரில் ஒருவராக இருந்து தலையாலங்கானத்துச் செருவென்ற நெடுஞ் செழியன், அம்பாகிழான்அருவந்தை, பொறையாற்றுக் கிழான் என்ற இம்மூவரையும் பாடிய கல்லாடர், இக் கல்லாடம் இயற்றிய கல்லாடரல்லர். புறநானூற்றில் காணப்படும் கல்லாடர் செய்யுணடைக்கும் இக்கல்லாட நடைக்கும் வேறுபாடு மிகப்பெரிது. நச்சினார்க்கினியர் முதலிய உரையாசிரியர்களால் இக்கல்லாடச் செய்யுளியாண்டும் மேற்கோளாக எடுத்துக் காட்டப்பட வில்லை. இது அவ்வுரையாசிரியர்கள் காலத்துக்கும் பிற்பட்ட நூல் என்பது அதனால் நன்கு விளங்குகின்றது. அன்றியும் அவர் தாமியற்றிய கல்லாடத்தில்

" ... பொருண்மர பொடுங்க
மாறனும் புலவரு மயங்குறு காலை
முந்துறும் பெருமறை முளைத்தருள் வாக்கால்
அன்பினைந் திணையென் றறுபது சூத்திரம்
கடலமு தெடுத்துக் கரையில்வைத் ததுபோல்
பரப்பின தமிழ்ச்சுவை திரட்டிமற் றவர்க்குத்
தெளிதரக் கொடுத்த தென்றமிழ்க் கடவுள்"

என்று கூறினார். இவர் சங்கத்தாருள் ஒருவராக இருந்தால் 'மாறனும் பாங்கரும்' என்றும் 'சங

கட்கு' என்றும் கூறுது 'புலவரும்' எனவும், 'அவர்க்கு' எனவுமகூறுவரா? இப்படியே பின்னருமகல்லாடத்தில,

"வள்ளுவன் றனக்கு வளர்கவிப் புலவர்முன்
முதற்கவி பாடிய முக்கட் பெருமான்"

என்று, 'எம்முன' என்றுரையாது 'புலவர்' என்கின்ருர். பின்னரும

"அகப்பொரு ளமுதினைக்
குறுமுனி தேறவும் பெறுமுதற் புலவர்க
ளோடுமு பெயருங் கோதறப் பருகவும
... ... தமிழ்ப்பெயர் நிறுத்தி
எடுத்துப் பரப்பிய இமையவர் நாயகன்"

என்று வெளிப்படையாக நாற்பத்தொன்பதின்மருக்கும என்று வேறுபடுத்தி யுரைத்திருக்கின்ருர். ஆதலின் இவர் சங்கக் கல்லாடரல்லர் என்பது நிச்சயம. இக்கல்லாடர் காலம பெரியபுராணம திருவிளையாடல் (வேப்பத்தூரா ரியற்றியது) ஆகிய இவற்றின காலத்துக்குப் பின்னும பரஞ்சோதியார் காலத்துக்கு முன்னும ஆன ஒரு காலமாக இருக்க வேண்டும. தருமிக்குக் கிழியளித்தது, கரிக்குருவிக் குபதேசித்தது, நரிபரியாக்கியது, மண்சுமந்தது, இந்திரன பழிதீர்த்தது, வெள்ளியம்பலத் திருக்கூத்தாடியது, மாணிக்கம் விற்றது, திருமணம புரிந்தது, குண்டோதரனுக்கன்னமிட்டது, வையை அழைத்தது, திருமுகங்கொடுத்தது, தடாதகை திருவவதாரம், வலைவீசியது, கல்லானைக்குக் கருமபருத்தியது, செனனியைச் சிறைவிடுத்தது, பன்றிக்குட்டிகளுக்கருளியது, புலிமுலை

புல்வாய்க் கருளியது, விறகு விற்றது, மாமனாக வந்து வழக்குரைத்தது, மூர்த்திக் கருளியது முதலிய திருவிளையாடல்களை இக்கல்லாடர் தம் கல்லாடத்தே குறிப்பிடுகின்றார். சாக்கியர், மூர்த்தி, கண்ணப்பர், காரைக்காலம்மை, என்ற நாயன்மார்களையும் குறிக்கின்றார். இதுவுமன்றி அவர் இக்கல்லாடத்தின் 'வனப்புடை யணிச்சசம்' என்னும் 98-வது அகவலில்,

"கூடற் பதிவரு மாடற் பரியோன்
எட்டெட் டியற்றிய கட்டமர் சடையோன"

என்று அறுபத்து நான்கு திருவிளையாடலையும் ஒருங்கே தொகுத்தும் குறிப்பிடுகின்றார்; ஆதலின் புராணம் வடமொழியிலாவது ஏற்பட்ட பின்னரே இவர் கல்லாட மியற்றினார் என்பது வெளிப்படை. அநேகமாக வேப்பத்தூரார் திருவிளையாடல்தான் இவர்க்கு ஆதாரமாக இருந்திருக்க வேண்டும். புலி முலை புல்வாய்க் கருளியது என்னும் திருவிளையாடல் அதனின்றுதான் எடுத்துக் குறிப்பிட்டிருப்பார். அது திருவாசகத்தே "புலிமுலை புல்வாய்க் கருளினை போற்றி" எனக் குறிக்கப்பட்டிருப்பினும் வரலாறு வேப்பத்தூரார் திருவிளையாடலிற்றான் காணப்படுகின்றது. வேப்பத்தூரார் வடமொழிப் புராணத்தின் பின் புராணமியற்றினும் சங்கத்தைப் பற்றிய விஷயங்களெல்லாம் அகப்பொருள் முதலியவற்றைப் பார்த்து அதற்கேற்பவே கூறுகின்றார். கல்லாடர் தொகுத்துச் சுட்டிய எட்டெட்டுள் திருஞானசம்பந்தர் சம்பந்தமான பாண்டியன் சுரம் தீர்த்தது, சமணரைக் கழுவேற்றியது என்ற இவையும் சேர்ந்தவை; ஆதலின் இவர்

காலம் திருஞானசம்பந்தருடைய காலத்துக்கும பிற்பட்டதாக ஏற்படுகினறமையின இவா சஙகககல்லாடரின வேருயினா ஒருவா எனபதில தடையெனன?

மாணிக்கவாசகர் சங்கததாா காலததுககு முன்னர் இருநதவா அலலது அவாகளுடன உடனிருநதவா எனறு கொள்ளுதறகு வேறு ஆதாரம ஒனறுமினமையின அவா அககாலததுக்குப பிறபட்டவா என்பதே நிசசயம கலலாடமியறறிய கல்லாடருககு முனகாலத்தவாகளாக ஏழாவது நூறறுண்டின தொடககததிலிருநத ஞானசம்பந்தராதியரியறறிய நூலகளிலிருநது நச்சிஞர்க்கினியராதிய உரையாசிரியாகள மேறகோளொனறும எடாமையின அவாகள ஆரு நூறறுணடில இருநதிருகக வேண்டும எனறு ஏறபடுகினறது. அவாகள மாணிக்கவாசகா இயறறிய வாசகம், கோவைகளிலிருநது மேறகோளகள எடுததிருககினறுாாகள. பேராசிரியர் உரையே இயறறியிருக்கினறமை மேலே காட்டியுள்ளோம. இவவுரையாசிரியாகள் இறையனூா அகபபொருளுரையிலிருநது சிலவறறை எடுததாளுகினறுாகள். அவ்வகப பொருளுரையில மாணிக்கவாசகர் நூல்களிலிருநது மேறகோள்களொனறும எடுததாளப் படுவதிலலை. ஆதலின அவ்வகப் பொருளுரை இவவுரையாசிரியாகளாகிய நச்சிஞர்க்கினியராதியாகளுடைய காலததிறகு முநதியதாக இருகக வேணடும. அஃது நற்கீரரின உரையலலவா, அவா சங்கத்தாரில ஒருவரலலவா, எனின; நற்கீரா சஙகததாரில ஒருவருந தலைவருநதான. அவா

அகப்பொருளுக் குரைகண்டதும் உண்மையே அவர் அகப்பொருட் சூத்திரங்கட்குத் தாமகண்ட பொரு ளைத் "தமமகனார் கீரங்கொற்றனாக்குரைத்தார்; அவர் தேனூர்க்கிழார்க் குரைத்தார்; அவர் படியங்கொற்றனாக் குரைத்தார்; அவர் செல்வத்தாசிரியர் பெருஞ்சுவனார்க் குரைத்தார்; அவர் மணலூராசிரியர் புளியங்காயப் பெ ருஞ்சேந்தனாக் குரைத்தார்; அவர் சொல்லூராசிரியர் ஆண்டைப் பெருங்குமாரனாக்குரைத்தார்; அவர் திருக் குன்றத்தாசிரியர்க்குரைத்தார்; அவர் மாதளவனார் இளநா கனார்க்குரைத்தார்; அவர் முசிறியாசிரிய நீலகண்டனார்க் குரைத்தார். இங்ஙனம் வருகின்றதுரை" என்று நீல கண்டனார் வரை பரம்பரை சொல்லிக்கொண்டே வந்து நீலகண்டனாருடன் நிகழ்காலத்தால் முடிகின்றமை யால் இப்போது வழங்கும் உரை நக்கீரர் கண்டவுரை யைத் தழுவிய கருத்துடையதாக நீலகண்டனாரால் இய றறப்பட்ட உரையே என்று தமிழின் காலம் முதலிய விஷயமாக அரியவிஷயங்கள் பல எழுதிவரும் உப கோபகாரியாகிய ஸ்ரீகனகசபைபிள்ளை M. A. அவர் கள் கருதுகின்றார்கள் அது மிகவும் பொருத்தமான தாகவே இருக்கின்றது. "அகப்பொருளுரையில் ஆசிரி யர் உதாரணமாக அநேக செய்யுள்களைப் புதிதாக இயற்றிச் சேர்த்திருக்கின்றார். அச்செய்யுள்களில் உக் கிரப் பெருவழுதியின் பெயர் குறியாது வேறொரு பாண்டியனின் பெயரே குறிக்கப்படுகின்றது. நக்கீரரு டைய உரையன்றென்பதை அதுவும் வலியுறுத்தும். அவ்வரசன் தாம்பாடுங்காலத்து உயிரோடிருக்கின் றான் என்றும் ஆசிரியர் கூறுகின்றார் அச்செய்யுள

களை அவர் அரிகேசரி என்னப்பட்ட நெடுஞ்செழியன் மீது பாடுகின்றார். அப்பாண்டியன் நெல்வேலிக் கொடியபோரில் ஜெயங்கொண்டான் என்றும் அப்போது உயிரோடு சேர சோழபாண்டிய தேசங்களை யாளகின்றனென்றும் சொல்லுகின்றார். அந்நெல்வேலிப் போர் பல்லவமல்லநந்திவர்மனுடைய சேனாதிபதியாகிய கொல்லாபுரத்து உதயசந்திரனுக்கும் பாண்டியனுக்கும் இடையே நிகழ்ந்தது என்பது உதயேந்தரம் (Grant) மானியபூமி சாஸனத்தால் தெரிகின்றது. இந்தப் பல்லவமல்லவன் மேற்கத்திய செல்யூக மன்னவனை இரண்டாவது விக்கிரமாதித்தனுடன் ஒரேகாலத்தவனாக இருந்தவன். இவ்விக்கிரமாதித்தன் கி. பி. 733க்கு 747க்கும் இடையே ஆண்டவன். ஆதலால் அகப்பொருளுரையில் குறிக்கப்பட்ட நெடுஞ்செழியனும் அவ்வுரை எழுதிய முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனாரும் அக்காலத்திய (கி. பி. 733க்கும் 747க்கும் இடைப்பட்ட காலத்தி) யவர்களாகவே இருக்க வேண்டும்" என்று ஸ்ரீகனக சபைபிள்ளையவர்கள் சொல்லுகின்றார்கள். * ஆதலின் அகப்பொருளுரைக்குப் பிந்திய மாணிக்கவாசசர் காலம் எட்டாவது நூற்றாண்டில் இருக்கவேண்டும் என்னவராதோ எனின் வராது. மாணிக்கவாசகருக்குப் பிந்திய சம்பந்தர் காலமே கி. பி. 610 என்று தக்க ஆதாரங்களால் ஏற்பட்டிருக்கும் போது அவருக்கு முந்திய மாணிக்கவாசகருக்கு முன்னிட்ட அகப்பொருளுரையின் காலம் கி. பி. 733க்கும் கி. பி. 747

---

* Madras Review Vol. I Page 129.

க்கும் இடைப்பட்ட காலமாக எப்படி இருக்கும்? ஸ்ரீகனகசபைபிள்ளை யவர்கள் தம கூற்றுக்கு ஆதார மாகக் குறிப்பிட்ட உதயேநதரம தானசாசனத்தில் * பல்லவமல்லனுடைய சேனாதிபதியாயாகிய உதயசந்தி ரன மூன்றிடத்தில் மூன்று போரில்மூவேறு மன்னர் களை எதிர்த்து ஜெயித்ததாகச சொலலப்படுகின்றது. முதலாவது சபரர்களின் மன்னனை உதயணனோடு செ ய்தபோர். இரண்டாவது நிஷதத்தின் மன்னனை பிருது வியாக்கிரனுடன் செய்தபோர. மூன்றுவது பாண் டியனுடன செய்தபோர். இவறறுள பாண்டியனுடன செய்தபோர் மண்ணைக்குக்கிராமததண்டை நிகழநத தாகவும் அதில அக்காலததில் நாதனுகிய பாணடியன காளிதுர்க்கத்தை இழந்தா னென்றும சொலலபபட்டி ருக்கின்றது. முதறபோர் கிழககுதடொடா மலை களை யடுதத இடஙகளில வசித்த சவுரானுடன் † நடந் தது. இரண்டாவது போர் கொடிய நெலவேலிப் போர். இதில் உதயசந்திரன் சங்கர சேனதிபதியை எதிர்த்தழித்ததாகச சொலலப்படுகின்றது. ஆதலின் திருநெலவேலியிற் பகைவனை எதிததழித்து ஜெயங் கொண்டவனாகச சொல்லப்படுகிற டாணடியன் உதய சந்திரனுக்கு மண்ணைக்குக்கிராமத்திற் றேறறுக காளிதுர்க்கத்தை ஒப்புவித்த பாண்டியனின வேறு என பது நிச்சயம். ஆதலின் முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனூர் காலம் எட்டாவது நூற்றாண்டின் தொடக்கமென

---

* Salem Dt. Mannual Vol. II, Page 356.

† விசாகப்பட்டணம் முதலிய இடங்களில் வசிப்போர்.

இவ்வுத்தியோகத்தர் தானசாசனத்தைக் கொண்டு நிச்சயித்தல் ஏலாதென்றேற்படுகின்றது. ஆகவே நமது மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் கி. பி. 610 அளவில் இருந்ததாகத் தெரிகிற ஞரனம்பந்தராதியர்க்கு முன்னிருந்த பேராசிரியர் நச்சினார்க்கினியர் முதலிய உரையாசிரியர்கள் காலத்துக்கு முன்னும், கி. பி. 113 அளவில் இருந்ததாகத் தெரிகின்ற நக்கீராதிய சங்கத்தாருக்குப் பின்னிட்ட முசிறியாசிரியர் நீலகண்டனார்க்குப் பின்னும் இருக்கக்கூடிய ஒரு காலத்தவராக இருக்கலாம் என்பதுதான் தற்காலம் நாம் நிச்சயிக்கக் கூடிய முடிவாக இருக்கின்றது.

முற்றிற்று.

...ய, டாக்டர்
உ. வே. சாமிநாதையர் நூல் நிலையம்
அடையாறு, சென்னை-20.